

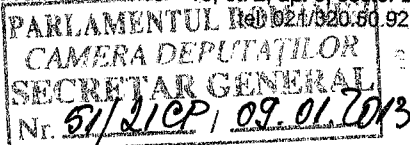
UNIUNEA NAȚIONALĂ A EXECUTORILOR
JUDECĂTOREȘTI DIN ROMÂNIA

INTRARE NR. 20
IEȘIRE NR.
Ziua 7 Luna 01 Anul 2013

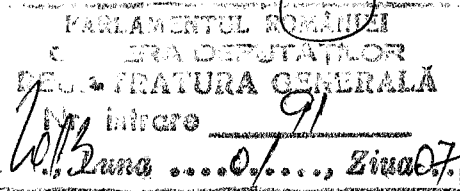
UNIUNEA NAȚIONALĂ A EXECUTORILOR JUDECĂTOREȘTI DIN ROMÂNIA

str. Alecu Russo nr. 13 - 19, et. 2, ap. 5, sector 2 - București; uniune@executori.ro; www.executori.ro
tel: 021/320.50.92; fax: 021/320.50.90

Către,

DOMNUL VALERIU ȘTEFAN ZGONEA,
PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

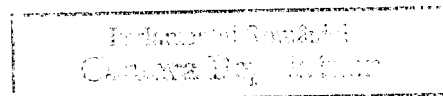
Având în vedere prevederile noului Cod de procedură civilă, ce urmează să intre în vigoare la data de 1 februarie 2013, vă supunem atenției expunerea de motive a proiectului de lege pentru modificarea Legii nr. 134/2010, privind Codul de procedură civilă cu referire la Cartea a V-a.

Despre executarea silită, deși s-a apreciat ca pozitivă inițiativa privind elaborarea unui nou Cod de procedură civilă în partea care reglementează executarea silită, legiuitorul nu a reușit să realizeze ceea ce și-a propus inițial ci, dimpotrivă, a creat niște proceduri mult mai greoaie și mai formaliste decât cele existente, cu costuri mult mai mari, inserând anumite dispoziții legale care, practic, sunt inutile dar, în același timp, nu a corelat anumite texte de lege sau au rămas în afara reglementărilor unele situații care se întâlnesc în practica execuțională, celeritatea procedurilor execuționale fiind în mod serios afectată.

Pentru motivele expuse în materialul pe care îl înaintăm odată cu prezenta, vă adresăm rugămintea de a dispune inițierea demersurilor legale necesare în vederea amânării intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă de la data de 1 februarie 2013 până la înlăturarea neajunsurilor existente.

Pentru detalii suplimentare vă stăm la dispoziție.

Cu deosebită considerație,

CP. Nr. 22 din 11.01.2013

VICEPREȘEDINTE UNEJ,

Executor Judecătoresc,

Cârja Ispas

EXPUNERE DE MOTIVE

Proiect de lege pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată

Cartea a V-a

Despre executarea silită

1. Descrierea situației actuale

În expunerea de motive a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă s-a aratat că sistemul procedural reglementat de vechiul Cod de procedură civilă a fost supus unor frecvente intervenții legislative asupra diferitelor instituții, ceea ce a condus la o aplicare și interpretare neunitară, lipsită de coerență, a legii de procedură civilă, cu repercusiuni asupra duratei, eficienței și finalității actului de justiție.

Dat fiind că procedurile judiciare s-au dovedit deseori greoaie, formaliste, costisitoare și de lungă durată, s-a conștientizat faptul că eficacitatea administrării actului de justiție constă în mare măsură și în celeritatea cu care drepturile și obligațiile consfințite prin hotărâri judecătorești intră în circuitul civil, asigurându-se, astfel, stabilitatea raporturilor juridice deduse judecății.

Astfel, nerespectarea cerințelor procesului echitabil sub aspectul duratei procedurii ori decurgând din neexecutarea hotărârilor judecătorești, a constituit obiectul mai multor cauze la Curtea Europeană a Drepturilor Omului în care România a fost parte, astfel încât dispozițiile noului Cod de procedură civilă urmăresc să răspundă unor deziderate actuale, precum accesul justițiabililor la mijloace și forme procedurale mai simple și accesibile și accelerarea procedurii, inclusiv în faza executării silite.

Așadar, este limpede că prin elaborarea unui nou Cod de procedură civilă legiuitorul a avut în vedere crearea unor proceduri simple și accesibile, precum și celeritatea acestora nu numai în faza judecății, ci și în faza executării silite.

Deși s-a apreciat ca pozitivă inițiativa privind elaborarea unui nou Cod de procedură civilă, în partea care reglementează executarea silită, legiuitorul nu a reușit să realizeze ceea ce și-a propus inițial, ci dimpotrivă, a creat niște proceduri mult mai greoaie și mai formaliste decât cele existente, cu costuri mult mai mari, inserând anumite dispoziții legale care practic sunt inutile, dar, în același timp, nu a corelat anumite texte de lege sau au rămas în afara reglementării unele situații care se întâlnesc în practica execuțională, celeritatea procedurilor execuționale fiind în mod serios afectată.

2. Modificări preconizate

Cu toate că intenția legiuitorului a fost de a crea o procedură execuțională care să răspundă pe deplin imperativelor funcționării unei justiții moderne, adaptate așteptărilor sociale, precum și necesității creșterii calității acestui serviciu public, s-a reușit doar în parte acest lucru, astfel încât este absolut necesar ca prevederile legale existente în Noul Cod de procedură civilă să fie modificate, în caz contrar, celeritatea executării silită sau chiar funcționarea acesteia sunt puse sub un mare semn de întrebare.

De aceea, proiectul pentru modificarea Legii nr. 134/2010 vizează atât găsirea unor remedii pentru eliminarea disfuncționalităților, a necorelărilor unor texte și a formalismului excesiv, cât și introducerea unor aspecte care au rămas în afara reglementării, astfel încât structura Cărții a V-a să nu sufere modificări fundamentale, însă, în același timp, executarea silită să poată deveni funcțională, mult mai rapidă, mai puțin formalistă și costisitoare.

a) Dispoziții generale privind executarea silită

Dintre **principalele modificări** propuse în materia executării silită, sunt de amintit următoarele:

- completarea art. 154 alin. 5 în sensul ca atribuția de comunicare a actelor de procedură în faza judecătii să se poată realiza prin executorul judecătoresc, fie personal, fie prin intermediul agentului său procedural, astfel încât această activitate să poată fi îndeplinită, fără consecințe nefavorabile pentru activitatea efectivă și principală a acestuia, de executare silită;

- asigurarea unei reglementări unitare a „hotărârilor executorii”;

- reglementarea în mod expres a căii de atac ce poate fi exercitată în condițiile art. 641, ceea ce este de natură să conducă în final la deblocarea instanței supreme de soluționarea unor categorii de recursuri în materii ce nu necesită reglementarea atât a căii de atac a apelului, cât și a recursului;

- completarea reglementării privind competența executorului judecătoresc cu ipoteza în care domiciliul/sediul debitorului se află în străinătate, precum și cu ipoteza în care creditorul nu are cunoștință despre niciunul din bunurile aflate în patrimoniul debitorului și asupra cărora urmează să se efectueze executarea, astfel încât în procedeul de determinare a executorului judecătoresc competent să instrumenteze procedura de executare să nu existe nicio dificultate;

- reducerea numărului minim de martori asistenți ce pot participa la procedura de executare de la 2 la 1 și, în consecință, modificarea tuturor textelor referitoare la numărul martorilor asistenți participanți la procedura de executare;

- modificarea alin. 2 și 3 ale art. 661, întrucât prin acestea legiuitorul a instituit un formalism exagerat în privința obligațiilor executorului judecătoresc relative la martorii asistenți;

- completarea mențiunilor pe care trebuie să le cuprindă cererea de executare silită cu

obligația creditorului care locuiește în străinătate de a arăta și domiciliul ales în România unde urmează să i se facă toate comunicările privind procedura execuțională, în vederea asigurării celerității executării, astfel încât aceasta să nu fie tergiversată din motive imputabile creditorului însuși;

- eliminarea etapei prealabile care obligă executorul judecătoresc să emită o încheiere de deschidere a dosarului de executare sau, după caz, de refuz motivat de deschidere a procedurii execuționale, având în vedere caracterul inutil al acesteia și modificarea tuturor celorlalte texte cu care art. 664 are legătură;

- reglementarea expresă a mențiunilor pe care trebuie să le cuprindă somația scrisă emisă de către executorul judecătoresc, întrucât acest aspect a fost omis de legiuitor;

- reglementarea expresă a obligației de avansare de către creditor a onorariului minim prevăzut de lege pentru executorul judecătoresc, întrucât, odată declanșată urmărirea silită și pus în funcțiune mecanismul serviciului public al justiției în forma executării silite, trebuie ca partea care apelează la serviciile executorului judecătoresc să suporte inclusiv onorariul minim prevăzut de lege pentru acesta. Deși executorul judecătoresc îndeplinește un serviciu de interes public, ce i-a fost delegat de stat, acesta desfășoară o profesie organizată pe principii liberale, ceea ce presupune că are dreptul la un onorariu pentru activitatea sa profesională;

- completarea art. 671, întrucât textul existent limitează posibilitatea de comunicare a actelor de executare doar prin intermediul executorului judecătoresc, personal sau prin intermediul agentului său procedural, ceea ce este inacceptabil, ținând cont de competența executorului judecătoresc ce se poate extinde la nivelul întregii țări, în condițiile art. 651 alin. 2, cu consecința numărului mare de acte de executare ce trebuie comunicate în diferite locații și care, în mod practic, ar conduce la blocarea activității executorilor judecătorești;

- eliminarea obligației de executare a prestațiilor reciproce cuprinsă în art. 676, întrucât este criticabilă sub mai multe aspecte;

- completarea și modificarea textului art. 679 întrucât forma actuală a acestuia lasă loc de interpretare în sensul că ar fi necesară autorizarea instanței și în cazul în care se impune intrarea în locurile arătate de text și care aparțin debitorului. Or, în asemenea situații, pătrunderea în domiciliul, reședința, sediul sau alte locuri care aparțin debitorului are la baza încheierea de încuviințare a executării silite, nemaifiind necesară emiterea unei noi autorizări din partea instanței de executare. Completarea textului se impune pentru clarificarea intenției legiuitorului, totodată, pentru a se evita încărcarea inutilă a rolului instanțelor judecătorești cu cereri lipsite de interes, pentru asigurarea unei jurisprudențe unitare, dar și pentru corelarea textului cu art. 680 alin. 2.

Tot astfel, se impune modificarea textului și în sensul înlăturării obligativității citării terțului care deține bunul, o asemenea dispoziție nefiind de natură decât să conducă la tergiversarea

procedurii de executare și la riscul ca, odată citat terțul, acesta să afle de procedura execuțională declanșată de creditor, să deplaseze bunul debitorului ce se află în păstrarea sa către o altă persoană, astfel încât demersul creditorului de a avea acces la bunurile debitorului să fie împiedicat sau chiar paralizat. În plus, se observă că se poate apela la procedura de autorizare și odată cu cererea de încuviințare a executării silite, moment procesual la care, însă, în cele mai multe cazuri, creditorul nu cunoaște cu exactitate care sunt persoanele în detenția cărora se află bunuri ale debitorului. Deși la prima vedere se pare că legiuitorul a urmărit să asigure o celeritate mai mare procedurii de executare, în realitate a reglementat două proceduri incompatibile, întrucât încuviințarea executării silite se soluționează fără citarea părților, în timp ce autorizarea intrării în locurile menționate de art. 679 se soluționează cu citarea terțului care deține bunul;

- stabilirea termenului de formulare a cererii de intervenție în modalitatea popririi;
- modificarea instituției primării prin reglementarea constatării acesteia de către executorul judecătoresc, conducând, astfel, la degrevarea instanțelor de executare de soluționarea anumitor litigii ce nu presupun o complexitate deosebită.

Tot astfel, se impune modificarea condițiilor în care intervine primarea executării silite, creditorul trebuind să fie primul interesat în desfășurarea procedurii de urmărire, sens în care trebuie să manifeste diligență pe tot parcursul executării în derularea activităților presupuse de modalitatea de urmărire la care a apelat. Orice delăsare a creditorului trebuie calificată ca o desistare de procedură și trebuie sancționată ca atare, rolul activ al executorului judecătoresc trebuind să cunoască anumite limite impuse de disponibilitatea care guvernează inclusiv faza executării silite, astfel cum rezultă din prevederile art. 9 alin. 3 din NCPC;

- reglementarea în mod expres a termenului în care debitorul poate apela la instituția restrângerii executării, astfel încât să se limiteze în timp posibilitatea debitorului de a apela oricând la un asemenea mijloc procedural, cu consecința vătămării drepturilor creditorului, adjudecatarului, etc., putându-se constitui, uneori, și într-un exercițiu abuziv al drepturilor procedurale;

- completarea textului art. 704 în sensul că, în caz de reluare a executării silite, nu mai este necesară obținerea unei noi încheieri de încuviințare a executării silite;

- abrogarea alin. 2 al art. 713, pentru buna administrare a justiției și pentru asigurarea unei jurisprudențe unitare la nivel de instanță de executare implicată în soluționarea tuturor contestațiilor la executare vizând procedura de urmărire declanșată;

- completarea textului art. 716, în sensul reglementării caracterului executoriu al încheierii de stabilire a cheltuielilor ocazionate de depunerea la dosarul instanței a copiei de pe actele de executare contestate și a părții responsabile;

- completarea art. 718 alin. 1 în sensul stabilirii momentului până la care dăinuiește măsura suspendării executării, având în vedere tăcerea legiuitorului, jurisprudența neunitară constatată de-a

lungul timpului și prin raportare la reglementarea actuală a art. 403 alin. 1 Cod procedură civilă, care are un conținut similar cu cel al art. 718 alin. 1 din NCPC și pentru clarificarea acestui aspect inclusiv în privința activității executorului judecătoresc, având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 700 alin. 4 din NCPC, actele de executare efectuate în ziua soluționării cererii având ca obiect suspendarea, fie și provizorie, a executării silite sunt desființate de drept prin efectul admiterii cererii de suspendare și a contestației la executare.

b) Executarea silită indirectă

Dintre **principalele modificări** propuse în cadrul executării silite indirecte, sunt de amintit următoarele:

- stabilirea faptului că partea din venituri care depășește suma netă de 15.000 lei lunar poate fi urmărită integral, indiferent de natura creanțelor, până la acest plafon, veniturile fiind urmărite procentual;

- reglementarea sechestrării și ridicării bunurilor mobile urmăribile aflate asupra debitorului;
- modificarea art. 732 întrucât și în cazul sechestrării bunurilor mobile s-a creat un formalism excesiv, prin instituirea unei noi proceduri în sensul obținerii unei autorizări pentru continuarea aplicării sechestrului în cazul în care bunul debitorului se află la un terț și acesta din urmă nu recunoaște că bunul aparține debitorului;

- modificarea art. 741 deoarece legiuitorul a instituit obligativitatea publicității sechestrului, în cazul aplicării acestuia asupra bunurilor mobile, cu toate că în multe cazuri această măsură nu se justifică, nu poate fi aplicată și, totodată, este costisitoare;

- modificarea textului care obligă organul de executare ca vânzarea vitelor să se facă numai în târguri oficiale, întrucât această procedură este extrem de costisitoare, urmând ca această modalitate de vânzare să nu fie exclusă și extinsă la toate categoriile de animale, cu mențiunea de a fi lăsată la aprecierea părților și a executorului judecătoresc;

- eliminarea obligativității efectuării publicității bunurilor scoase la licitație prin intermediul ziarelor locale sau de circulație națională, prin reviste sau alte publicații existente ce sunt destinate comercializării unor bunuri de natura celor scoase la vânzare, precum și pe pagini de internet deschise în același scop, având în vedere obligativitatea efectuării publicității la nivel național a vânzării bunurilor mobile cu valoare mai mare de 2.000 de lei și a bunurilor imobile aflate în procedura de executare silită prin intermediul registrului electronic înființat și administrat de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, urmând ca această procedură, dacă este cazul, să fie lăsată la aprecierea părților și a executorului judecătoresc;

- modificarea art. 781 alin. 1 și 2, nejustificându-se ca în cazul înființării popririi să se stabilească o competență alternativă a executorului judecătoresc (în funcție de două criterii:

domiciliul sau sediul debitorul ori domiciliul sau sediul terțului poprit), întrucât este de notorietate că, de regulă, toate instituțiile de credit au sediile principale în capitala țării. Prin urmare, numai un număr redus de executori judecătorești ar avea competență la nivel național să deruleze executări silite în modalitatea popririi, în timp ce majoritatea celorlalți executori judecătorești nu vor fi învestiți de creditor în temeiul acestor dispoziții legale, creându-se, astfel, o discriminare în rândul executorilor judecătorești;

- reglementarea în mod expres a faptului că nu mai este nevoie de obținerea unei noi încheieri de încuviințare a executării silite în caz de validare a popririi, pentru punerea în executare a titlului obținut împotriva terțului poprit;

- reglementarea posibilității de valorificare a bunurilor mobile corporale poprite, întrucât legiuitorul a omis acest aspect;

- reglementarea în mod expres a cazului de suspendare a urmăririi veniturilor generale până la încetarea urmăririi imobilului;

- reglementarea obligativității numirii administratorului-sechestru pentru administrarea veniturilor imobilului;

- eliminarea unor cazuri de încetare a urmăririi veniturilor generale ale imobilelor care se suprapun cu normele generale de încetare a executării silite;

- eliminarea formalității de încuviințare a urmăririi silite imobiliare de către instanța de executare în circumscripția căreia se află imobilul, întrucât nu se justifică această derogare de la normele generale, de drept comun în această materie;

- eliminarea obligativității numirii unui administrator-sechestru în cadrul urmăririi imobiliare, deoarece măsura conduce la blocarea acestei forme de executare silită, urmând ca această procedură, dacă este cazul, să fie lăsată la aprecierea părților și a executorului judecătoresc;

- eliminarea procedurii de deschidere a cărții funciare, de către executorul judecătoresc, în numele debitorului, în cazul în care se constată că imobilul supus urmăririi nu este înscris în cartea funciară, deoarece acest demers nu conduce decât la prelungirea nejustificată a executării silite și la cheltuieli însemnate și nejustificate;

- înlăturarea dispoziției privind decăderea automată a debitorului sau a terțului dobânditor din dreptul de a efectua acte de administrare asupra imobilului urmărit;

- eliminarea încheierilor privind evaluarea imobilului și punerea în vânzare a acestuia, întrucât acestea sunt inutile;

- modificarea alin. 4 al art. 840 în sensul eliminării caracterului obligatoriu al măsurii suspendării executării silite și înlocuirii cu caracterul facultativ al acesteia, scopul fiind acela de a nu se tergiversa soluționarea procedurii de executare, prin formularea unor cereri de către vânzătorul imobilului urmărit. De asemenea, se impune instituirea obligativității plății unei cauțiuni

pentru a se dispune suspendarea, în scopul evitării măsurii de oprire a cursului urmăririi silite prin cereri formulate cu rea-credință, vexatorii ori dilatorii, cu consecința vătămării drepturilor creditorului;

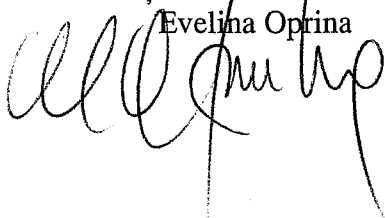
- înlăturarea cerinței solvabilității pentru ca o persoană să poată participa la licitație;
- eliminarea dispozițiilor care prevăd înscrierea provizorie a actului de adjudecare în cartea funciară și a termenului de 30 de zile în care acesta poate fi contestat, întrucât aceste dispoziții legale nu fac decât să blocheze vânzarea imobilelor prin licitație publică;
- reglementarea aspectului că și sumele de bani consemnate și neridicate în termen de 5 ani de la data comunicării încheierii prin care s-a aprobat eliberarea acestora se fac venit la bugetul local, deoarece s-a omis acest aspect.

c) Executarea silită directă

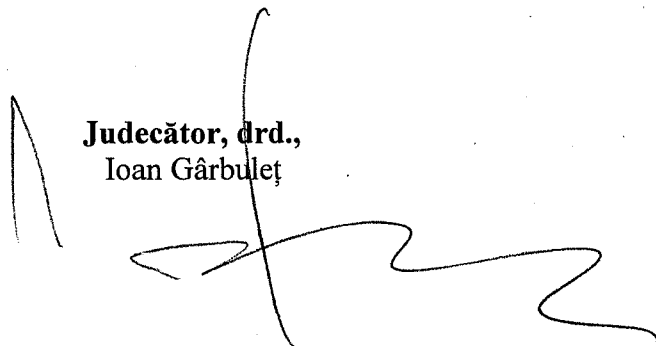
Dintre **principalele modificări** propuse în cadrul executării silite directe, sunt de amintit următoarele:

- reformularea art. 894, o dispoziție asemănătoare regăsindu-se în art. 890;
- eliminarea interdicției de efectuare a urmăririi în perioada 1 decembrie și până la data de 1 martie a anului următor cuprinsă în art. 895, deoarece nu face decât să temporizeze executarea silită;
- modificarea titlului secțiunii care se referă la executarea hotărârilor judecătorești, întrucât în cadrul acestei proceduri pot fi puse în executare și alte titluri executorii în afara hotărârilor judecătorești;
- modificarea dispoziției art. 1.102 alin. 1 în sensul indicării unui alt criteriu de determinare a instanței competente să soluționeze cererea de încuviințare a executării hotărârii străine, având în vedere că procedura de încuviințare a executării unei hotărâri străine pe teritoriul României constituie etapa de constituire a titlului executoriu, etapă ce se plasează în timp anterior sesizării executorului judecătoresc, astfel încât nu se poate solicita creditorului să cunoască cu anticipație care va fi locul executării, un atare demers presupunând implicit și efectuarea unor minime diligențe de către creditor în vederea identificării unor eventuale bunuri urmăribile ale debitorului.

Conferențiar universitar dr., judecător
Evelina Oprina

Judecător, drd.,
Ioan Gârbuleț

Proiect de lege pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată

**Cartea a V-as
Despre executarea silită**

Nr. crt.	Textul de lege actual din Noul Cod de procedură civilă, republicat	Propuneri de modificare	Motivarea și justificarea propunerii de modificare a textului de lege existent
1.	Art. 154 Organe competente și modalități de comunicare (5) La cererea părții interesate și pe cheltuiala sa, comunicarea actelor de procedură se va putea face în mod nemijlocit prin executori judecătorești, care vor fi ținuti să îndeplinească formalitățile procedurale prevăzute în prezentul capitol, sau prin servicii de curierat rapid, în acest din urmă caz dispozițiile alin. 4 fiind aplicabile în mod corespunzător.	Alin. 5 al art. 154 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 154 Organe competente și modalități de comunicare (5) La cererea părții interesate și pe cheltuiala sa, comunicarea actelor de procedură se va putea face în mod nemijlocit prin executori judecătorești, fie personal, fie prin intermediul agentului lor procedural, care vor fi ținuti să îndeplinească formalitățile procedurale prevăzute în prezentul capitol, sau prin servicii de curierat rapid, în acest din urmă caz dispozițiile alin. 4 fiind aplicabile în mod corespunzător.	Se remarcă că legiuitorul a stabilit în mod neechivoc faptul că activitatea de comunicare a actelor de procedură în faza judecătii se poate face numai în mod nemijlocit de către executorul judecătoresc, spre deosebire de faza executării silite, când, în condițiile art. 671 Cod procedură civilă, comunicarea actelor de procedură efectuate în această fază se poate face atât de către executorul judecătoresc personal, cât și de către agentul său procedural, dovada comunicării prin agent procedural având aceeași forță probantă cu cea efectuată de către executor. Apreciem, însă, că atribuțiunea de comunicare a actelor de procedură în faza judecătii de către executorul judecătoresc va fi aproape imposibil de îndeplinit și cu consecințe nefavorabile pentru activitatea efectivă și principală a acestuia, de executare silită, întrucât executorul

			judecătorească nu va dispune de timpul necesar pentru a aduce la îndeplinire personal procedura de comunicare, în condițiile în care legiuitorul nu îngăduie ca aceasta să se poată realiza și prin intermediul agentului său procedural. Prin urmare, propunem modificarea textului în sensul ca atribuția de comunicare a actelor de procedură în faza judecătorească să se poată realiza prin executorul judecătorească, fie personal, fie prin intermediul agentului său procedural.
2.	Art. 633. Hotărârile executorii Sunt hotărâri executorii: 1. hotărârile date în apel, dacă prin lege nu se prevede altfel; 2. hotărârile date în primă instanță, fără drept de apel, ori cele în legătură cu care părțile au convenit să exercite direct recursul, potrivit art. 459 alin. 2.	Art. 633. După pct. 2 se introduce pct. 3 cu următorul cuprins: Art. 633. Hotărârile executorii Sunt hotărâri executorii: 1. hotărârile date în apel, dacă prin lege nu se prevede altfel; 2. hotărârile date în primă instanță, fără drept de apel, ori cele în legătură cu care părțile au convenit să exercite direct recursul, potrivit art. 459 alin. 2. 3. orice alte hotărâri cu privire la care legea prevede că sunt executorii.	Se impune completarea textului și cu pct. 3 prin indicarea generică a categoriei altor hotărâri cu privire la care legea prevede că sunt executorii pentru înlăturarea eventualelor dificultăți de interpretare ce vor apărea în privința hotărârilor de primă instanță, susceptibile de apel și cu privire la care legea instituie caracterul executoriu, aceste din urmă hotărâri neregăsindu-se în enumerarea art. 633 din Codul de procedură civilă, purtând denumirea marginală „hotărârile executorii”, așa cum era firesc. Prin urmare, față de redactarea actuală a textelor, declanșarea executării silite în temeiul hotărârilor/încheierilor de primă instanță, susceptibile de apel și cu privire la care legea le instituie caracterul executoriu se va justifica numai în considerarea prevederilor art. 632 alin. 2

			din Codul de procedură civilă coroborate cu art. 448 alin. 1 pct. 10 Cod procedură civilă. Se justifică completarea art. 633 pentru rigoare legislativă și asigurarea unei reglementări unitare a tuturor categoriilor de hotărâri executorii.
3.	Art. 641. Refuzul eliberării titlului executoriu Dacă se refuză eliberarea titlului executoriu de către alte organe competente potrivit legii și dacă legea specială nu prevede altfel, creditorul poate face plângere la judecătoria în circumscripția căreia se află organul care trebuia să emită titlul executoriu, în termen de 15 zile de la data când a luat cunoștință de refuz.	Art. 641 se modifică și va avea următorul cuprins: „Art. 641. Refuzul eliberării titlului executoriu Dacă se refuză eliberarea titlului executoriu de către alte organe competente potrivit legii și dacă legea specială nu prevede altfel, creditorul poate face plângere la judecătoria în circumscripția căreia se află organul care trebuia să emită titlul executoriu, în termen de 15 zile de la data când a luat cunoștință de refuz. Hotărârea judecătoriei poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare.”	Este necesară completarea acestui text de lege, întrucât art. 641 nu face nicio referire la căile de atac ce pot fi exercitate împotriva hotărârii pronunțate în plângere și, prin urmare, în aplicarea normelor generale, hotărârea judecătoriei poate fi atacată cu apel, în conformitate cu dispozițiile art. 466 C. pr. civ., care se judecă, sub aspect material, de către tribunal, conform art. 95 pct. 2 C. pr. civ., iar împotriva hotărârii tribunalului se poate formula recurs, potrivit art. 483 alin. 1 C. pr. civ., care se judecă, sub aspect material, de către Înalta Curte de Casație și Justiție, conform art. 483 alin. 3 C. pr. civ. Nu s-ar putea susține aplicabilitatea dispozițiilor art. 650 alin. 3 C. pr. civ. atâta timp cât art. 641 nu face o trimitere expresă la aceste dispoziții legale și în condițiile în care hotărârea asupra plângerii se pronunță anterior declanșării fazei executării silite. Prin urmare, instanța care soluționează plângerea nu este instanța de executare, fiind posibil ca nici să nu se mai ajungă la faza executării silite în ipoteza în

			care creditorul nu dorește acest lucru sau debitorul își îndeplinește de bunăvoie obligația.
4.	Art. 651. Executorul judecătoresc (1) Dacă prin lege nu se dispune altfel, hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii se execută de către executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel, după cum urmează: a) în cazul urmăririi silite a bunurilor imobile, al urmăririi silite a fructelor prinse de rădăcini, al executării silite directe imobiliare, executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află imobilul; b) în cazul urmăririi silite a bunurilor mobile și al executării silite directe mobiliare, executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află domiciliul sau, după caz, sediul debitorului; c) în cazul executării silite a obligațiilor de a face și a obligațiilor de a nu face, executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel unde urmează să se facă executarea.	Art. 651 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 651. Executorul judecătoresc (1) Dacă prin lege nu se dispune altfel, hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii se execută de către executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel, după cum urmează: a) în cazul urmăririi silite a bunurilor imobile, al urmăririi silite a fructelor prinse de rădăcini, al executării silite directe imobiliare, executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află imobilul; b) în cazul urmăririi silite a bunurilor mobile și al executării silite directe mobiliare, executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află domiciliul sau, după caz, sediul debitorului; Dacă domiciliul/sediul debitorului se află în străinătate, competența revine executorului judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află reședința/sediul secundar al debitorului, iar în lipsă de reședință/sediu secundar sau dacă acestea nu se cunosc, competența revine executorului judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află domiciliul/sediul creditorului;	Se justifică completarea alin. 1 lit. b cu un nou alineat, întrucât, față de tăcerea reglementării actuale a textului, în ipoteza în care domiciliul/sediul debitorului se află în străinătate, va exista imposibilitatea practică pentru creditor de a identifica un executor judecătoresc competent în derularea procedurii execuționale în modalitatea urmăririi mobiliare. Propunerea are în vedere și raportarea la prevederile art. 88 și art. 227 alin. 2 din Codul civil referitoare la reședința/sediul secundar al părții. De asemenea, se impune completarea art. 651 cu un alineat nou, alin. 1¹, întrucât, în legătură cu competența teritorială a executorului judecătoresc, în activitatea practică execuțională se va ridica următoarea întrebare: cum va stabili creditorul care este executorul judecătoresc competent să efectueze urmărirea silită, în condițiile în care nu are cunoștință despre niciunul din bunurile aflate în patrimoniul debitorului și asupra cărora urmează să se efectueze executarea? Criteriul propus de determinare a competenței executorului judecătoresc în funcție de domiciliul/sediul debitorului are

		c) în cazul executării silită a obligațiilor de a face și a obligațiilor de a nu face, executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel ude urmează să se facă executarea. (1¹) Dacă creditorul nu are cunoștință despre niciunul din bunurile aflate în patrimoniul debitorului și asupra cărora urmează să se efectueze executarea, competența revine executorului judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află domiciliul/sediul debitorului. Dacă domiciliul/sediul debitorului se află în străinătate, competența revine executorului judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află reședința/sediul secundar al debitorului, iar în lipsă de reședință/sediu secundar sau dacă acestea nu se cunosc, competența revine executorului judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află domiciliul/sediul creditorului.	la bază prezumția simplă că la domiciliul/sediul debitorului se găsesc cel puțin anumite bunuri mobile ce ar putea fi supuse procedurii de urmărire.
5.	Art. 660. Martorii asistenți (4) Dacă prin lege nu se dispune altfel, numărul martorilor asistenți trebuie să fie de cel puțin 2.	Art. 660 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 660. Martorii asistenți (4) Dacă prin lege nu se dispune altfel, este suficient să participe la executare un singur martor asistent.	Prin instituirea de către legiuitor a obligativității participării unui număr minim de 2 martori asistenți la îndeplinirea procedurilor execuționale este de natură să conducă la îngreunarea activității de urmărire silită, nu puține fiind situațiile care îl vor pune pe executorul judecătoresc în imposibilitatea practică de a putea îndeplini actele de executare, fie datorită lipsei unor asemenea persoane, fie datorită

			refuzului persoanelor de a participa la executare în calitate de martori asistenți.
6.	Art. 661. Drepturile și îndatoririle martorilor asistenți (2) El este îndreptățit să ceară informații despre actele de executare la care este invitat și să facă observații în legătură cu îndeplinirea lor. Observațiile martorului asistent, când este cazul, vor fi consemnate de către executorul judecătoresc în proces-verbal. (3) Înainte de a începe efectuarea actelor de executare la care urmează să participe, executorul judecătoresc va explica martorilor asistenți drepturile și îndatoririle lor.	Alin. 2 și 3 ale art. 661 se modifică și vor avea următorul cuprins: Art. 661. Drepturile și îndatoririle martorilor asistenți (2) El este îndreptățit să ceară informații despre actele de executare la care este invitat și poate să facă observații numai în legătură cu faptele la care asistă îndeplinirea lor. (3) Observațiile martorului asistent, când este cazul, vor fi consemnate de către executorul judecătoresc în procesul-verbal ce se va întocmi în legătură cu faptele la care acesta asistă.	Se impune modificarea celor două alineate ale art. 661, întrucât prin acestea legiuitorul a instituit un formalism exagerat în privința obligațiilor executorului judecătoresc relative la martorii asistenți. Prin reglementarea obligației executorului judecătoresc de a explica martorilor asistenți despre actele de executare la care aceștia participă, despre drepturile și îndatoririle pe care le au, se ajunge la tergiversarea procedurii de executare, întrucât rolul martorului asistent constă exclusiv în atestarea unor împrejurări de fapt pe care le percepe personal, neavând îndreptățirea de a-și exprima vreun punct de vedere cu privire la legalitatea sau temeinicia actului de executare la care participă. În plus, drepturile martorilor asistenți (de a formula eventuale observații cu privire la faptele la care asistă și de a beneficia de anumite drepturi bănești în condițiile art. 326) sunt reglementate de lege și nu se impune ca executorul judecătoresc să i le aducă la cunoștință în mod expres, rolul activ al executorului judecătoresc fiind reglementat, în acest caz, într-un mod excesiv și neproportional.
7.	Art. 680. Identificarea bunurilor	Art. 680 se modifică și va avea următorul	Pentru corelarea textelor în conformitate

	urmăribile (1) Executorul judecătoresc are dreptul să identifice bunurile urmăribile ale debitorului și, la locul unde ele se găsesc, să îndeplinească asupra lor acte de executare, în prezența debitorului sau a unuia dintre membrii majori ai familiei sale ori a unei alte persoane majore care se află în acel loc, iar în lipsa acestora, în prezența unui agent al forței publice sau, în cazurile și condițiile prevăzute de lege, a 2 martori asistenți.	cuprins: Art. 680. Identificarea bunurilor urmăribile (1) Executorul judecătoresc are dreptul să identifice bunurile urmăribile ale debitorului și, la locul unde ele se găsesc, să îndeplinească asupra lor acte de executare, în prezența debitorului sau a unuia dintre membrii majori ai familiei sale ori a unei alte persoane majore care se află în acel loc, iar în lipsa acestora, în prezența unui agent al forței publice sau, în cazurile și condițiile prevăzute de lege, a unui martor asistent.	cu propunerea făcută la art. 660.
8.	Art. 733. Concursul forței publice (2) După deschiderea ușilor sau mobilelor, prezența celor menționați la alin. 1 va putea fi suplinită prin 2 martori asistenți.	Art. 733 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 733. Concursul forței publice (2) După deschiderea ușilor sau mobilelor, prezența celor menționați la alin. 1 va putea fi suplinită printr-un martor asistent.	Pentru corelarea textelor în conformitate cu propunerea făcută la art. 660.
9.	Art. 897. Efectuarea executării silite (3) După deschiderea ușilor imobilului, prezența celor menționați la alin. 2, va putea fi suplinită de 2 martori asistenți.	Art. 897 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 897. Efectuarea executării silite (3) După deschiderea ușilor imobilului, prezența celor menționați la alin. 2, va putea fi suplinită printr-un martor asistent.	Pentru corelarea textelor în conformitate cu propunerea făcută la art. 660.
10.	Art. 663. Cererea de executare silită (3) Cererea de executare silită, în afara mențiunilor prevăzute la art. 148, va cuprinde: a) numele, prenumele și domiciliul sau, după	Art. 663. Alineatul 3 lit. a se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 663. Cererea de executare silită (3) Cererea de executare silită, în afara	Completarea propusă se justifică pe considerente de asigurare a celerității procedurii execuționale, astfel încât aceasta să nu fie tergiversată din motive imputabile creditorului însuși.

	caz, denumirea și sediul creditorului și debitorului; b) bunul sau, după caz, felul prestației datorate; c) modalitățile de executare solicitate de creditor.	mențiunilor prevăzute la art. 148, va cuprinde: a) numele, prenumele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul creditorului și debitorului. În situația în care creditorul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România unde urmează să i se facă toate comunicările privind procedura execuțională; b) bunul sau, după caz, felul prestației datorate; c) modalitățile de executare solicitate de creditor.	Propunerea are la bază și realizarea analogiei cu reglementarea din faza judecătii (art. 194 alin. 1 lit. a Cod procedură civilă).
11.	Art. 664. Înregistrarea cererii de executare (1) De îndată ce primește cererea de executare, executorul judecătoresc, prin încheiere, va dispune înregistrarea acesteia și deschiderea dosarului de executare sau, după caz, va refuza motivat deschiderea procedurii de executare. (2) Încheierea prevăzută la alin. 1 se comunică de îndată creditorului. În cazul în care executorul judecătoresc refuză deschiderea procedurii de executare, creditorul poate face plângere în termen de 15 zile de la data comunicării încheierii prevăzute la alin. 1 la instanța de executare.	Art. 664 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 664. Înregistrarea cererii de executare De îndată ce primește cererea de executare, executorul judecătoresc va dispune înregistrarea acesteia în registrul general de dosare.	Se impune eliminarea etapei prealabile care obligă executorul judecătoresc să emită o încheiere de deschidere a dosarului de executare sau, după caz, de refuz motivat de deschidere a procedurii execuționale, având în vedere caracterul inutil al acesteia. Astfel, ulterior emiterii acestei încheieri, instanța de executare va efectua verificări pe calea procedurii încuviințării executării silite ce pot avea drept consecință, respingerea cererii de încuviințare a urmăririi silite. Mai mult decât atât, va fi posibilă situația în care executorul judecătoresc să respingă cererea de deschidere a dosarului de executare, ulterior instanța să dispună pe calea plângerii reglementată de art. 664 alin. 2, deschiderea procedurii de executare,

			pentru ca mai apoi, instanța să respingă cererea de încuviințare a executării silite. În această ultimă ipoteză, în care împotriva încheierii prin care executorul judecătoresc a refuzat deschiderea procedurii de executare creditorul a exercitat plângere, iar aceasta a fost admisă, chiar dacă s-a soluționat în urma unei proceduri contencioase urmată în contradictoriu cu executorul judecătoresc, hotărârea dată în plângere nu se va impune cu autoritate de lucru judecat față de instanța investită cu cererea de încuviințare a executării silite, nici măcar sub aspectele ce au primit o dezlegare în mod definitiv pe calea plângerii, o soluție contrară însemnând negarea dreptului instanței de executare de a proceda la autorizarea creditorului de a trece la executarea silită și la lipsirea de eficacitate practică a dispozițiilor art. 665 Cod procedură civilă. În plus, verificarea realizată de instanță prin intermediul mijlocului procedural al plângerii vizează legala sesizare a executorului judecătoresc, în timp ce, pe calea încuviințării executării silite, se urmărește obținerea dreptului creditorului de a trece la executarea silită. Așadar, etapa prealabilă reglementată de art. 664 reprezintă un formalism exagerat ce se impune a fi eliminat, neavând nicio finalitate practică, potrivit considerentelor
--	--	--	---

			arătate.
12.	Art. 665. Încuviințarea executării silit (1) În termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita să se dispună încuviințarea executării de către instanța de executare, căreia îi va înainta, în copie certificată de executorul judecătoresc pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea prevăzută la art. 664 alin. 1 și dovada taxei de timbru.	Art. 665. Alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 665. Încuviințarea executării silit (1) În termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita să se dispună încuviințarea executării de către instanța de executare, căreia îi va înainta, în copie certificată de executorul judecătoresc pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea prevăzută la art. 664 alin. 1 și dovada taxei de timbru.	Pentru corelarea textelor în conformitate cu propunerea făcută la art. 664.
13.	Art. 691. Procedura (3) După înregistrarea cererii, executorul judecătoresc o va înainta de îndată instanței de executare competente, împreună cu toate documentele justificative, dispozițiile art. 664 și 665 aplicându-se în mod corespunzător. Până la soluționarea cererii de intervenție, instanța poate suspenda eliberarea sau distribuirea de sume obținute din valorificarea bunurilor debitorului. Instanța poate obliga creditorul intervenient la plata unei cauțiuni. Dispozițiile art. 718 alin. 7 și 8 se aplică în mod corespunzător.	Art. 691 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 691. Procedura (3) După înregistrarea cererii, executorul judecătoresc o va înainta de îndată instanței de executare competente, împreună cu toate documentele justificative, dispozițiile art. 664 și 665 aplicându-se în mod corespunzător. Până la soluționarea cererii de intervenție, instanța poate suspenda eliberarea sau distribuirea de sume obținute din valorificarea bunurilor debitorului. Instanța poate obliga creditorul intervenient la plata unei cauțiuni. Dispozițiile art. 718 alin. 7 și 8 se aplică în mod corespunzător.	Pentru corelarea textelor în conformitate cu propunerea făcută la art. 664.
14.	Art. 719. Efectele soluționării contestației (4) În situația prevăzută la alin. 7, instanța va	Art. 719 se modifică și va avea urm[ătorul cuprins:	Pentru corelarea textelor în conformitate cu propunerea făcută la art. 664.

	solicita încheierea prevăzută la art. 664 alin. 1 sau, după caz, actul care constată refuzul executorului judecătoresc de a îndeplini un act de executare silită ori de a lua altă măsură prevăzută de lege.	Art. 719. Efectele soluționării contestației (4) În situația prevăzută la alin. 7, instanța va solicita încheierea prevăzută la art. 664 alin. 1 sau, după caz, actul care constată refuzul executorului judecătoresc de a îndeplini un act de executare silită ori de a lua altă măsură prevăzută de lege.	
15.	Art. 667. Somația Debitorul va fi somat să își îndeplinească obligația, de îndată sau în termenul acordat de lege, cu arătarea că, în caz contrar, se va proceda la continuarea executării silite.	Art. 667 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 667. Somația (1) Debitorul va fi somat să își îndeplinească obligația, de îndată sau în termenul acordat de lege, cu arătarea că, în caz contrar, se va proceda la continuarea executării silite. (2) Somația va cuprinde următoarele: a) denumirea și sediul organului de executare; b) data emiterii somației și numărul dosarului de executare; c) numele și domiciliu sau, după caz, denumirea și sediul creditorului și debitorului; d) arătarea titlului executoriu în baza căruia s-a declanșat executarea silită; e) arătarea încheierii prin care s-a dispus încuviințarea executării silite; f) termenul în care debitorul trebuie să-și execute obligația prevăzută în titlul executoriu; g) arătarea consecințelor nerespectării	Întrucât nu s-au indicat elementele pe care trebuie să le cuprindă somația, acest lucru trebuie corectat pentru a nu exista discuții în practica execuțională în legătură cu conținutul acestui act și care, neîncheiat conform legii, ar putea atrage anularea formelor de executare în cadrul unei eventuale contestații la executare. Având în vedere că s-a introdus un nou alineat, textul existent va deveni alineatul 1.

		obligației; h) semnătura și ștampila executorului judecătoresc.	
16.	Art. 669. Cheltuieli de executare (1) Partea care solicită îndeplinirea unui act sau a altei activități care interesează executarea silită este obligată să avanseze cheltuielile necesare în acest scop. Pentru actele sau activitățile dispuse din oficiu, cheltuielile se avansează de către creditor.	Art. 669. Alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 669. Cheltuieli de executare (1) Partea care solicită îndeplinirea unui act sau a altei activități care interesează executarea silită este obligată să avanseze cheltuielile necesare în acest scop, inclusiv onorariul minim prevăzut de lege pentru executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se prevede altfel. Pentru actele sau activitățile dispuse din oficiu, cheltuielile se avansează de către creditor.	Completarea acestui text de lege se impune întrucât, odată declanșată urmărirea silită și pus în funcțiune mecanismul serviciului public al justiției în forma executării silite, trebuie ca partea care apelează la serviciile executorului judecătoresc să suporte inclusiv onorariul minim prevăzut de lege pentru acesta, în condițiile art. 39 alin. 1 din Legea nr. 188/2000 și Ordinul Ministerului Justiției nr. 2550/C/2006. Deși executorul judecătoresc îndeplinește un serviciu de interes public, ce i-a fost delegat de stat, acesta desfășoară o profesie organizată pe principii liberale (art. 12 din Statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești), ceea ce presupune că are dreptul la un onorariu pentru activitatea sa profesională. Reglementarea expresă a obligației de avansare de către creditor a onorariului minim prevăzut de lege pentru executorul judecătoresc se justifică și pe considerentul că nu puține sunt situațiile întâlnite în practica execuțională când, ulterior efectuării de către executorul judecătoresc a anumitor acte de executare silită, părțile raportului execuțional, din diferite motive (se achită în mod direct creanța, se încheie

			o tranzacție, dosarul de executare este lăsat în nelucrare, etc.), manifestă dezinteres pentru continuarea executării silite, astfel încât executorul judecătoresc întâmpină dificultăți în a încasa cel puțin onorariul minim pentru activitatea prestată, ceea ce are consecințe pe planul neonorării obligațiilor financiare pe care acesta la are atât către stat, cât și către angajații biroului. Precizarea „<i>chiar dacă prin legi speciale se prevede altfel</i>” se justifică prin faptul că, potrivit art. 39 alin. 3 din Legea nr. 188/2000, executorii judecătorești nu pot condiționa punerea în executare a hotărârilor judecătorești de plata anticipată a onorariului. Se constată, astfel, că legea specială interzice condiționarea - de plata onorariului executorului judecătoresc - numai pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești, iar nu și a celorlalte înscrisuri ce pot reprezenta titluri executorii, fără să existe nicio justificare pentru această diferențiere de tratament, diferențiere ce se impune eliminată.
17.	Art. 671. Comunicarea actelor de procedură Comunicarea actelor de procedură în cadrul executării silite se poate face de către executorul judecătoresc fie personal, fie prin intermediul agentului său procedural. Dovada	Art. 671 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 671. Comunicarea actelor de procedură (1) Comunicarea actelor de procedură în cadrul executării silite se poate face de către	Este imperios necesară completarea acestui text de lege întrucât textul existent limitează posibilitatea de comunicare a actelor de executare doar prin intermediul executorului judecătoresc, personal sau prin intermediul agentului său procedural,

	comunicării prin agent procedural are aceeași forță probantă cu dovada comunicării efectuate de către executor însuși.	executorul judecătoresc fie personal, fie prin intermediul agentului său procedural. Dovada comunicării prin agent procedural are aceeași forță probantă cu dovada comunicării efectuate de către executor însuși. (2) În cazul în care comunicarea potrivit alin. 1 nu este posibilă, aceasta se va face în condițiile art. 154 alin. 4 și 6 și urm. Cod procedură civilă, care se aplică în mod corespunzător.”	ceea ce este inacceptabil, ținând cont de competența executorului judecătoresc ce se poate extinde la nivelul întregii țări, în condițiile art. 651 alin. 2 C. pr. civ., cu consecința numărului mare de acte de executare ce trebuie comunicate în diferite locații și care, în mod practic, ar conduce la blocarea activității executorilor judecătorești. Se impune ca trimiterea să fie făcută la dispozițiile generale din materia comunicării actelor de procedură, astfel încât și în faza executării silită, să existe o sferă largă de mijloace de îndeplinire a procedurilor de comunicare, întocmai ca și în faza judecătii, astfel încât să se asigure celeritatea realizării executării. Având în vedere că s-a introdus un nou alineat, textul existent va deveni alineatul 1.
18.	Art. 676. Executarea prestațiilor reciproce Când executarea depinde de o contraprestație, ce rezultă din același titlu executoriu și urmează să fie făcută de creditor în același timp cu prestația debitorului, executarea va putea fi făcută numai după ce creditorul a oferit debitorului propria prestație sau după ce a făcut dovada cu înscris că debitorul a primit-o ori este în întârziere cu primirea ei.	Art. 676 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 676. Executarea prestațiilor reciproce Când executarea depinde de o contraprestație, ce rezultă din același titlu executoriu și urmează să fie făcută de creditor în același timp cu prestația debitorului, executarea va putea fi făcută chiar dacă creditorul nu a oferit debitorului propria prestație.	Dispoziția cuprinsă în art. 676, deși urmărește introducerea unei cerințe de echitate, este criticabilă sub următoarele aspecte: - textul legal condiționează executarea declanșată de creditor de oferirea propriei prestații datorată debitorului, astfel încât instituie obligația debitorului de a primi prestația ce i se cuvine rezultată din același titlu executoriu, în condițiile în care executarea silită este guvernată de principiul disponibilității;

			- în al doilea rând, se pot ivi dificultăți în practică sub aspectul modalităților concrete de executare specifice fiecărei urmăriri în parte necesare pentru aducerea la îndeplinire a ambelor prestații reciproce prevăzute în titlu; - se ajunge ca debitorul împotriva căruia se inițiază executarea să primească prestația ce i se datorează înainte de a fi executat propria sa prestație, deși inițiativa declanșării urmăririi nu i-a aparținut. Prin urmare, datorită caracterului greoi al procedurii instituite de textul menționat, al conținutului necorespunzător necesităților practice și al nesocotirii principiului disponibilității care guvernează inclusiv faza executării silite, se impune modificarea textului în sensul propus.
19.	Art. 679. Accesul la bunurile debitorului (2) În cazul altor titluri executorii decât hotărârile judecătorești, la cererea creditorului sau a executorului judecătoresc, depusă odată cu cererea de încuviințare a executării silite ori pe cale separată, instanța competentă va autoriza intrarea în locurile menționate la alin. (1). Instanța se pronunță, de urgență, în camera de consiliu, cu citarea terțului care deține bunul, prin încheiere executorie care nu este supusă niciunei căi de atac.	Art. 679 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 679. Accesul la bunurile debitorului (2) În cazul altor titluri executorii decât hotărârile judecătorești, la cererea creditorului sau a executorului judecătoresc, depusă odată cu cererea de încuviințare a executării silite ori pe cale separată, instanța competentă va autoriza intrarea în locurile menționate la alin. (1) și care aparțin unor alte persoane decât debitorului. Instanța se pronunță, de urgență, în camera de consiliu, cu citarea terțului care deține bunul, prin încheiere executorie	Se impune completarea textului întrucât forma actuală a acestuia lasă loc de interpretare în sensul că ar fi necesară autorizarea instanței și în cazul în care se impune intrarea în locurile arătate de text și care aparțin debitorului. Or, în asemenea situații, pătrunderea în domiciliul, reședința, sediul sau alte locuri care aparțin debitorului are la baza încheierea de încuviințare a executării silite, nemaifiind necesară emiterea unei noi autorizări din partea instanței de executare. Completarea textului se impune pentru clarificarea intenției legiuitorului, totodată,

		care nu este supusă niciunei căi de atac. Intrarea în locurile menționate la alin. 1 și care aparțin debitorului se va face în temeiul încheierii de încuviințare a executării silite.	pentru a se evita încărcarea inutilă a rolului instanțelor judecătorești cu cereri lipsite de interes, pentru asigurarea unei jurisprudențe unitare, dar și pentru corelarea textului cu art. 680 alin. 2. De asemenea, se impune modificarea textului și în sensul înlăturării obligativității citării terțului care deține bunul, o asemenea dispoziție nefiind de natură decât să conducă la tergiversarea procedurii de executare și la riscul ca, odată citat terțul, acesta să afle de procedura execuțională declanșată de creditor, să deplaseze bunul debitorului ce se află în păstrarea sa către o altă persoană, astfel încât demersul creditorului de a avea acces la bunurile debitorului să fie împiedicat sau chiar paralizat. În plus, se observă că se poate apela la procedura de autorizare și odată cu cererea de încuviințare a executării silite, moment procesual la care, însă, în cele mai multe cazuri, creditorul nu cunoaște cu exactitate care sunt persoanele în detenția cărora se află bunuri ale debitorului. Tot astfel, deși la prima vedere se pare că legiuitorul a urmărit să asigure o celeritate mai mare procedurii de executare, în realitate a reglementat două proceduri incompatibile, întrucât încuviințarea executării silite se soluționează fără citarea
--	--	--	--

			părților, în timp ce autorizarea intrării în locurile menționate de art. 679 se soluționează cu citarea terțului care deține bunul.
20.	Art. 690. Termenul de intervenție (1) Dacă prin lege nu se dispune altfel, intervenția poate fi făcută, sub sancțiunea prevăzută la art. 695, până la termenul stabilit de către executor pentru valorificarea, în oricare dintre modalitățile prevăzute de lege ori convenite de părți, a bunurilor mobile sau imobile urmărite.	Art. 690. Alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 690. Termenul de intervenție (1) Dacă prin lege nu se dispune altfel, intervenția poate fi făcută, sub sancțiunea prevăzută la art. 695, până la termenul stabilit de către executor pentru valorificarea, în oricare dintre modalitățile prevăzute de lege ori convenite de părți, a bunurilor mobile sau imobile urmărite. În modalitatea popririi, intervenția poate fi făcută până la expirarea termenului prevăzut la art. 786 alin. 1 pct. 1 C. pr. civ..	În legătură cu termenul de formulare a cererii de intervenție, față de formularea textului, s-ar putea ridica întrebarea dacă este admisibilă această procedură de intervenție și în modalitatea popririi, având în vedere că aceasta din urmă nu presupune stabilirea de către executorul judecătoresc a unei date pentru valorificarea bunurilor urmăribile. Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar a se observa întreaga reglementare a instituției popririi, rezultând concluzia posibilității de participare a creditorilor intervenienți și în modalitatea popririi. Spre exemplu, art. 789 alin. 3 Cod procedură civilă dispune că instanța de validare trebuie să-l citeze pe creditorul urmăritor și pe cei intervenienți, dacă este cazul, pe debitor și terțul poprit. Așadar, posibilitatea de intervenție a creditorilor în procedura popririi este incontestabilă. Prin urmare, se impune a fi stabilit care este termenul limită până la care poate avea loc această intervenție. Având în vedere că orice dispoziție legală trebuie interpretată în sensul producerii de efecte

			juridice și față de specificul acestei proceduri, apreciem că, în acest caz, creditorii terți pot interveni în procedura execuțională desfășurată în modalitatea popririi până la expirarea termenului de 5 zile de la comunicarea popririi, potrivit art. 786 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă, termen în care terțul poprit are obligația de a consemna suma de bani ce face obiectul urmăririi. Astfel, dacă în modalitatea urmăririi mobiliare ori imobiliare, termenul de vânzare a bunurilor reprezintă declanșarea etapei de valorificare a acestora, în modalitatea popririi, acest termen este determinat de data stabilită de executorul judecătoresc pentru ca terțul poprit să-și îndeplinească obligațiile. Prin urmare, se impune completarea textului având în vedere tăcerea legiuitorului sub aspectul termenului în care poate fi făcută intervenția în modalitatea popririi.
21.	Art. 696. Termenul de perimare (1) În cazul în care creditorul, din culpa sa, a lăsat să treacă 6 luni fără să îndeplinească un act sau demers necesar executării silite, ce i-a fost solicitat, în scris, de către executorul judecătoresc, executarea se perimă de drept.	Art. 696. Alin. 1 se modifică și se avea următorul cuprins: Art. 696. Termenul de perimare (1) Dacă creditorul a lăsat să treacă 6 luni de la data îndeplinirii oricărui act de executare, fără să fi urmat alte acte de urmărire, executarea se perimă de drept.	Se impune modificarea textului întrucât acesta reglementează o formă de manifestare a principiului rolului activ al executorului judecătoresc într-o manieră excesivă și neproportională, obligându-l să solicite în scris creditorului ca acesta să îndeplinească un act sau demers necesar executării silite.

			Creditorul trebuie să fie primul interesat în desfășurarea procedurii de executare silită, astfel încât trebuie să manifeste diligență pe tot parcursul urmăririi silite în derularea activităților presupuse de modalitatea de urmărire la care a apelat. Orice delăsare a creditorului trebuie calificată ca o desistare de procedură și trebuie sancționată ca atare, rolul activ al executorului judecătoresc trebuind să cunoască anumite limite impuse de disponibilitatea care guvernează inclusiv faza executării silite, astfel cum rezultă din prevederile art. 9 alin. 3 din NCPC.
22.	Art. 697. Constatarea perimării. Efecte (1) Perimarea se constată de către instanța de executare, la cererea executorului judecătoresc sau a părții interesate, prin încheiere dată cu citarea în termen scurt a părților.	Art. 697. Alin. 1 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 697. Constatarea perimării. Efecte (1) Perimarea se constată de către executorul judecătoresc, din oficiu sau la cererea părții interesate, prin proces-verbal întocmit cu citarea în termen scurt a părților.	Se impune modificarea textului întrucât, astfel, se asigură, degrevarea instanțelor de executare de soluționarea anumitor litigii ce nu presupun o complexitate deosebită, putând fi lăsată la aprecierea executorului judecătoresc constatarea intervenirii incidentului procedural al perimării executării. În plus, cenzurarea procesului-verbal întocmit de executorul judecătoresc prin care acesta constată perimată executarea silită se poate realiza pe calea contestației la executare formulată de partea interesată, fiind, astfel, pe deplin respectate garanțiile unei proceduri execuționale echitabile.
23.	Art. 701. Restrângerea executării (1) Când creditorul urmărește în același timp mai multe bunuri mobile sau imobile a căror	Art. 701. Alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:	Completarea textului se justifică pe considerentul că, în lipsa reglementării unui termen de formulare a cererii de

	valoare este vădit excesivă în raport cu creanța ce urmează a fi satisfăcută, instanța de executare, la cererea debitorului și după citarea creditorului, poate să restrângă executarea la anumite bunuri.	Art. 701. Restrângerea executării (1) Când creditorul urmărește în același timp mai multe bunuri mobile sau imobile a căror valoare este vădit excesivă în raport cu creanța ce urmează a fi satisfăcută, instanța de executare, la cererea debitorului și după citarea creditorului, poate să restrângă executarea la anumite bunuri. Cererea de restrângere a executării silite se poate face în termenul prevăzut la art. 714 alin. 1 care începe să curgă de la data la care debitorul ia cunoștință despre valoarea bunurilor supuse urmăririi.	restrângere a executării silite, s-ar putea interpreta că debitorul ar avea posibilitatea să apeleze oricând la un asemenea mijloc procedural, cu consecința vătămării drepturilor creditorului, judecatorului, etc., putându-se constitui, uneori, și într-un exercițiu abuziv al drepturilor procedurale. De aceea, se impune introducerea unui termen limită în care debitorul poate formula cererea de restrângere a executării silite, termen a cărui durată să fie aceeași cu cea de exercitare a contestației la executare, iar momentul de la care începe să curgă acest termen să fie marcat de data la care debitorul ia cunoștință de valoarea bunurilor supuse urmăririi, moment în care, în raport de creanța ce urmează a fi satisfăcută, debitorul ar putea aprecia valoarea bunurilor urmărite drept excesivă, cu consecința atingerii drepturilor sale. Acest moment urmează a fi apreciat de la caz la caz în funcție de actele din dosarul de executare din care rezultă data la care debitorului i s-a adus la cunoștință valoarea bunurilor supuse urmăririi, neputând fi stabilit un asemenea moment în mod generic.
24.	Art. 704. Reluarea executării (1) În cazurile prevăzute la art. 693 pct. 2 se poate cere reluarea executării silite, înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită.	Art. 704. După alineatul 2 se introduce alineatul 3 cu următorul cuprins: Art. 704. Reluarea executării (1) În cazurile prevăzute la art. 693 pct. 2 se	Întrucât forma actuală a textului lasă loc de interpretare cu privire la necesitatea obținerii unei noi încheieri de încuviințare a executării silite, se justifică completarea textului în sensul că, în caz de reluare a

	(2) Reluarea executării silite poate fi cerută și asupra aceluiași bun. Dacă acesta este un imobil, atât timp cât, potrivit legii, poate avea loc reluarea executării silite, nu se va putea solicita de către executorul judecătoresc radierea urmăririi înscrise potrivit dispozițiilor art. 821.	poate cere reluarea executării silite, înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită. (2) Reluarea executării silite poate fi cerută și asupra aceluiași bun. Dacă acesta este un imobil, atât timp cât, potrivit legii, poate avea loc reluarea executării silite, nu se va putea solicita de către executorul judecătoresc radierea urmăririi înscrise potrivit dispozițiilor art. 821. (3) În caz de reluare a executării silite, nu mai este necesară obținerea unei noi încheieri de încuviințare a executării silite.	executării silite, nu mai este necesară obținerea unei noi încheieri de încuviințare a executării silite, întrucât reluarea executării silite presupune o continuare a procedurii anterioare, a cărei declanșare a fost deja autorizată de instanța de executare. De menționat este faptul că procedura reluării executării nu se confundă cu procedura reînnoirii cererii de executare în caz de perimare a executării anterioare (art. 698).
25.	Art. 713. Instanța competentă (1) Contestația se introduce la instanța de executare. (2) În cazul urmăririi silite prin poprire, dacă domiciliul sau sediul debitorului se află în circumscripția altei curți de apel decât cea în care se află instanța de executare, contestația se poate introduce și la judecătoria în a cărei circumscripție își are domiciliul sau sediul debitorul. În cazul urmăririi silite a imobilelor, al urmăririi silite a fructelor și a veniturilor generale ale imobilelor, precum și în cazul predării silite a bunurilor imobile, dacă imobilul se află în circumscripția unei alte curți de apel decât cea în care se află instanța de executare, contestația se poate introduce și la judecătoria de la locul situării imobilului. (3) Contestația privind lămurirea înțeleșului,	Art. 713 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 713. Instanța competentă (1) Contestația se introduce la instanța de executare. (2) În cazul urmăririi silite prin poprire, dacă domiciliul sau sediul debitorului se află în circumscripția altei curți de apel decât cea în care se află instanța de executare, contestația se poate introduce și la judecătoria în a cărei circumscripție își are domiciliul sau sediul debitorul. În cazul urmăririi silite a imobilelor, al urmăririi silite a fructelor și a veniturilor generale ale imobilelor, precum și în cazul predării silite a bunurilor imobile, dacă imobilul se află în circumscripția unei alte curți de apel decât cea în care se află instanța de	Dispoziția care instituie o normă de competență teritorială alternativă potrivit cu care instanța competentă să judece contestațiile la poprire se determină în funcție și de domiciliul/sediul debitorului (în afară de criteriul sediului biroului executorului judecătoresc) va naște posibilitatea ca mai multe judecătorii să fie sesizate cu contestații la executare prin care se contestă aceleași acte de urmărire, apărând, astfel, incidentul procedural al litispendenței sau conexității, cu consecința întârzierii soluționării pricinilor. De asemenea, alegerea criteriului domiciliului/sediului debitorului nu este o soluție adecvată, având în vedere că regula <i>actor sequitur forum rei</i> nu mai funcționează în faza executării silite, dat

	întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare.	executare, contestația se poate introduce și la judecătoria de la locul situării imobilului. (3) (2) Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare.	fiind specificul acestei faze a procesului civil și faptul că în privința debitorului s-a stabilit deja că acesta are o obligație de îndeplinit față de creditor. A-i cere tot creditorului să se deplaseze la domiciliul/sediul debitorului (după ce, de cele mai multe ori a urmat și procedura judecătii) reprezintă o sarcină mult prea oneroasă pentru acesta. Nu există nicio rațiune pentru care debitorul, care este în culpă, prin neexecutarea de bunăvoie a obligației, este protejat în continuare în defavoarea creditorului. Din dorința de a-l proteja pe debitor, se aduce atingere drepturilor creditorului. Având în vedere că CEDO a apreciat deja că nu este oportun să-i ceri unui creditor care a obținut un titlu executoriu să recurgă la executarea silită, obligarea creditorului de a se deplasa la instanța domiciliului/sediului debitorului și în faza executării silite este de natură să încalce dreptul la un proces echitabil. Iar, asigurarea unui proces echitabil înseamnă inclusiv stabilirea unor reguli nepărtinitoare și proporționale pentru toate părțile implicate în procedura execuțională. Faptul că instanța de executare (competentă să soluționeze și contestațiile la executare) este instanța de la sediul BEJ nu înseamnă o lipsă de protecție a debitorului în faza de executare silită, în
--	--	--	---

			condițiile în care norma de competență de la art. 651 are în vedere determinarea biroului executorului judecătoresc competent tocmai în funcție de modalitatea de executare aleasă de creditor. Mai trebuie menționat că, în ipoteza admiterii contestației la executare, creditorul va fi obligat să suporte toate cheltuielile ocazionate de purtarea procesului, ca urmare a căderii sale în pretenții, deci inclusiv cele vizând deplasarea debitorului la sediul instanței de executare. În plus, majoritatea contestațiilor la executare vizează nelegalitatea executării silite înseși sau numai a unor acte de executare. Sub acest aspect, este irelevant ca instanța de executare să fie amplasată teritorial în apropierea locului situării imobilului, contestațiile la executare soluționându-se, în general, pe baza actelor din dosarul de executare. Iar, în acele situații în care ar fi nevoie de administrarea unei probe cu expertiză de specialitate imobiliară, iar instanța de executare s-ar afla în circumscripția unei alte curți de apel decât în aceea în a cărei rază se află imobilul, se poate apela la procedura comisiei rogatorii, fără niciun fel de întârzieri în soluționarea cauzei.
--	--	--	---

			Așadar, pentru buna administrare a justiției și pentru asigurarea unei jurisprudențe unitare la nivel de instanță de executare implicată în soluționarea tuturor contestațiilor la executare vizând procedura de urmărire declanșată, se impune abrogarea alin. 2 al art. 713. Prin urmare, alin. 3 va deveni alin. 2, iar alin. 3 se va abroga.
26.	Art. 716. Procedura de judecată (2) Instanța sesizată va solicita de îndată executorului judecătoresc să îi transmită, în termenul fixat, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare contestate, dispozițiile art. 286 fiind aplicabile în mod corespunzător și îi va pune în vedere părții interesate să achite cheltuielile ocazionate de acestea.	Art. 716 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 716. Procedura de judecată (2) Instanța sesizată va solicita de îndată executorului judecătoresc să îi transmită, în termenul fixat, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare contestate, dispozițiile art. 286 fiind aplicabile în mod corespunzător și îi va pune în vedere părții interesate să achite cheltuielile ocazionate de acestea. Încheierea de stabilire a acestor cheltuieli este executorie.	Completarea textului art. 716 se impune întrucât, în lipsa reglementării caracterului executoriu al încheierii de stabilire a cheltuielilor ocazionate de depunerea la dosarul instanței a copiei de pe actele de executare contestate și a părții responsabile, dispoziția care recunoaște dreptul executorului judecătoresc de a beneficia de restituirea acestor cheltuieli ar fi lipsită de aplicabilitate practică în situația în care partea obligată nu și-ar îndeplini obligația de plată. În plus, în cazul în care, urmare neplății acestor cheltuieli, executorul judecătoresc nu va depune la instanță copia dosarului de executare, vor exista interpretări în sensul că indiferent de îndeplinirea sau nu a obligației de plată, executorul judecătoresc are obligația de a depune la dosar copiile solicitate. De aceea, se impune corelarea obligației executorului judecătoresc de a

			depune la dosar copiile solicitate cu dreptul acestuia de a beneficia de contravaloarea cheltuielilor ocazionate de acestea, în mod efectiv, în caz contrar norma ar avea caracter pur teoretic. Pentru identitate de rațiune, a se vedea art. 339 alin. 2.
27.	Art. 718. Suspendarea executării (1) Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța competentă poate suspenda executarea. Suspendarea se poate solicita odată cu contestația la executare sau prin cerere separată.	Art. 718. Alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 718 Suspendarea executării (1) Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța competentă poate suspenda executarea. Suspendarea se poate solicita odată cu contestația la executare sau prin cerere separată. Măsura suspendării va dăinui până la data pronunțării hotărârii prin care s-a admis contestația la executare sau până la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a respins contestația la executare.	Dacă prima instanță admite contestația la executare, urmărirea silită nu mai poate continua întrucât hotărârea asupra contestației la executare devine executorie la data pronunțării de către prima instanță, în condițiile art. 650 alin. 3 Cod procedură civilă. În această situație, pentru suspendarea efectului executoriu al hotărârii de primă instanță, partea interesată poate uza de mijlocul procedural reglementat de art. 450 Cod procedură civilă, solicitând fie prin cererea de apel, fie distinct în tot cursul judecății în apel, suspendarea executării hotărârii de primă instanță. În cazul în care, însă, prima instanță respinge contestația la executare, în prezența unei dispoziții de suspendare a executării silită dispusă pe parcursul soluționării contestației la executare, urmărirea silită va fi suspendată până la momentul rămânerii definitive a hotărârii asupra contestației, întrucât aspectul vizând caracterul executoriu al hotărârii

			date asupra contestației reglementat de art. 650 alin. 3 Cod procedură civilă nu operează, o hotărâre de respingere neputându-se circumscrie noțiunii de hotărâre executorie, obligațiile susceptibile de executare silită fiind menționate în art. 628 alin. 1 Cod procedură civilă. În acest context, menționăm și că cererea de suspendare a executării silite nu poate fi formulată direct în apel și nici reiterată în etapa apelului. Prin urmare, față de tăcerea legiuitorului, având în vedere jurisprudența neunitară constatată de-a lungul timpului și prin raportare la reglementarea actuală a art. 403 alin. 1 Cod procedură civilă, care are un conținut similar cu cel al art. 718 alin. 1 din NCPC și pentru clarificarea acestui aspect inclusiv în privința activității executorului judecătoresc, având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 700 alin. 4 Cod procedură civilă, actele de executare efectuate în ziua soluționării cererii având ca obiect suspendarea, fie și provizorie, a executării silite sunt desființate de drept prin efectul admiterii cererii de suspendare și a contestației la executare, se impune completarea textului în sensul propus.
28.	Art. 728. Limitele urmăririi veniturilor bănești (1) Salariile și alte venituri periodice, pensiile	Art. 728. După alin. 2 se introduce un nou alineat, 2¹ cu următorul cuprins:	Introducerea acestui alineat este necesară având în vedere că în multe sectoare de activitate veniturile obținute în prezent

	acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum și alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia pot fi urmărite: a) până la jumătate din venitul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau alocație pentru copii; b) până la o treime din venitul lunar net, pentru orice alte datorii. (2) Dacă sunt mai multe urmărituri asupra aceleiași sume, urmărirea nu poate depăși jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în afară de cazul în care legea prevede altfel.	Art. 728. Limitele urmăririi veniturilor bănești (1) Salariile și alte venituri periodice, pensiile acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum și alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia pot fi urmărite: a) până la jumătate din venitul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau alocație pentru copii; b) până la o treime din venitul lunar net, pentru orice alte datorii. (2) Dacă sunt mai multe urmărituri asupra aceleiași sume, urmărirea nu poate depăși jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în afară de cazul în care legea prevede altfel. (2¹) Veniturile care depășesc suma netă de 15.000 lei lunar pot fi urmărite astfel: - în condițiile alin. 1 și 2, numai până la pragul de 15.000 lei lunar net; - partea din sume ce depășește pragul de 15.000 lei lunar net, poate fi urmărită integral, indiferent de natura creanțelor.	sunt comparabile cu cele realizate în celelalte țări ale Uniunii Europene și, prin urmare, nu se impune ca debitorul să fie protejat și în situația în care veniturile sale au un quantum considerabil. Astfel, propunerea vizează ca, până la suma de 15.000 lei lunar net, veniturile să se urmărească conform tranșelor stabilite în art. 728 alin. 1 și 2 C. pr. civ., iar pentru partea din sumă ce depășește quantumul de 15.000 lei lunar net, urmărirea să nu mai fie limitată, indiferent de natura creanțelor.
29.	Art. 731. Aplicarea sechestrului asupra bunurilor debitorului (4) Bunurile mobile aflate în locul care constituie domiciliul sau reședința ori, după caz, sediul social sau punctul de lucru al debitorului se prezumă, până la proba contrară, că aparțin acestuia din urmă. În cazul în care se afirmă că unele bunuri aparțin altei persoane, dar drepturile acesteia	Art. 731. După alin. 4 se introduce un nou alineat, alineatul 5 cu următorul cuprins: Art. 731. Aplicarea sechestrului asupra bunurilor debitorului (5) Bunurile mobile urmăribile aflate asupra debitorului pot fi sechestrate. Dacă debitorul nu le prezintă de bunăvoie, bunurile mobile urmăribile aflate asupra	Este necesară introducerea acestui alineat întrucât legiuitorul nu a prevăzut posibilitatea sechestrării și ridicării bunurilor mobile aflate asupra debitorului. În practica execuțională se întâlnesc multe situații în care debitorul nu figurează, în registrele publice, ca având în proprietate bunuri mobile sau imobile, însă cu ocazia deplasării executorului judecătoresc la fața

	nu rezultă din înscrisuri cu dată certă, executorul va sechestra bunurile, însă va face mențiune în procesul-verbal de sechestru despre drepturile pretinse.	debitorului se ridică cu ajutorul forței publice. Dispozițiile alin. 4 se aplică în mod corespunzător.	locului se constată că asupra acestuia se află foarte multe obiecte din aur sau alte materiale prețioase (inele, lăncișoare, brățări, etc.). Aceste obiecte din aur sau din alte materiale prețioase nu pot fi sechestrate (deoarece este necesară indicarea, enumerarea, descrierea și evaluarea lor), cu toate că valoarea acestora ar putea acoperi creanța ce se urmărește a fi satisfăcută, executorul judecătoresc neputând efectua percheziții corporale, în timp ce depozitarea debitorului prin violență de aceste bunuri constituie infracțiune. Prin urmare, atâta timp cât aceste bunuri se află asupra debitorului nu pot fi ridicate în mod forțat de către executorul judecătoresc, ci doar dacă ele sunt predate de către acesta în mod voluntar, ceea ce în realitate se întâmplă extrem de rar, astfel că este foarte important a fi reglementată și această situație.
30.	Art. 732. Sechestrarea bunurilor aflate în mâinile terților (1) Sechestrul se va putea aplica și asupra bunurilor aparținând debitorului, dar deținute de un terț, afară numai dacă acesta din urmă nu recunoaște că bunurile aparțin debitorului urmărit. Dacă terțul recunoaște că bunurile aparțin debitorului, este obligat să declare dacă le deține în temeiul vreunui titlu și să înmâneze executorului o copie certificată a	Alin. 1 și 2 ale art. 732 se modifică și vor avea următorul cuprins: Art. 732. Sechestrarea bunurilor aflate în mâinile terților (1) Sechestrul se va putea aplica și asupra bunurilor aparținând debitorului, dar deținute de un terț, chiar dacă acesta din urmă nu recunoaște că bunurile aparțin debitorului urmărit. Dacă terțul recunoaște că bunurile	Se impune modificarea alineatului 1 întrucât și în cazul sechestrării bunurilor mobile s-a creat un formalism excesiv, care nu conduce decât la temporizarea sau chiar blocarea procedurilor execuționale. Nu se impune instituirea unei noi proceduri în sensul obținerii unei autorizări pentru continuarea aplicării sechestrului în cazul în care bunul debitorului se află la un terț și acesta din urmă nu recunoaște că bunul

acestuia, dacă este cazul. (2) Dacă terțul deținător nu recunoaște că bunurile aparțin debitorului, dar creditorul pretinde și face dovada că bunurile respective sunt ale acestuia, instanța de executare va putea, prin încheiere definitivă, dată cu citarea în termen scurt a părților, să îl autorizeze pe executor să continue aplicarea sechestrului.	aparțin debitorului, este obligat să declare dacă le deține în temeiul vreunui titlu și să înmâneze executorului o copie certificată a acestuia, dacă este cazul. (2) Dacă terțul deținător nu recunoaște că bunurile aparțin debitorului, acesta poate ataca pe calea contestației la executare procesul-verbal de sechestrul în termen de 15 zile de la comunicare.	aparține debitorului din următoarele considerente: - se încarcă în mod nejustificat rolul instanțelor de judecată, deoarece dacă terțul este vătămat prin actul executorului judecătoresc are la îndemână contestația la executare; - tergiversarea executării silite prin atitudinea, de multe ori, de rea-credință a terțului deținător al bunului, care de conivență cu debitorul poate nega dreptul de proprietate al acestuia asupra bunului ce urmează a fi sechestrat doar în scopul amânării procedurii execuționale; - procedura autorizării reglementată de alin. 2 constituie, în fapt, o veritabilă contestație la executare, întrucât rațiunea reglementării constă în punerea la dispoziția părților a unui mijloc procedural prin intermediul căruia instanța de executare să stabilească dacă bunul ce urmează a fi sechestrat aparține sau nu debitorului. Or, o asemenea verificare este specifică contestației la executare, ce ar putea fi exercitată în condițiile dreptului comun împotriva procesului-verbal de sechestrul, neexistând nicio rațiune pentru care să se reglementeze în acest sens un alt mijloc procedural; - până la data obținerii autorizării este foarte posibil ca bunurile respective să nu mai poată fi găsite la terț (le ascunde, le
--	--	--

			restituie, le transmite unei alte persoane, etc.) și, prin urmare, tot acest demers este inutil, deoarece sechestrul nu mai poate fi aplicat. Modificarea alin. 2 se impune, întrucât, fiind instituită obligația de comunicare a procesului-verbal de sechestrul terțului deținător, acesta are posibilitatea formulării unei contestații la executare în condițiile dreptului comun, iar dacă în cadrul acesteia se stabilește că bunurile deținute de terț nu sunt ale debitorului, sechestrul se ridică.
31.	Art. 741. Publicitatea sechestrului (1) Despre aplicarea sechestrului se va face mențiune, la cererea executorului judecătoresc, în registrul comerțului, în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, în registrul succesoral ținut de camera notarilor publici sau în alte registre de publicitate, după caz. (2) De la data înscrierii, sechestrul devine opozabil tuturor acelor care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra bunului respectiv.	Alin. 1 și 2 ale art. 741 se modifică și vor avea următorul cuprins: Art. 741. Publicitatea sechestrului (1) Despre aplicarea sechestrului se va putea face mențiune, la cererea executorului judecătoresc, în registrul comerțului, în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, în registrul succesoral ținut de camera notarilor publici sau în alte registre de publicitate, după caz. (2) De la data înscrierii, sechestrul devine opozabil tuturor acelor care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra bunului respectiv.	Se impune modificarea alin. 1 deoarece legiuitorul a instituit obligativitatea publicității sechestrului, în cazul aplicării acestuia asupra bunurilor mobile, cu toate că în multe cazuri această măsură nu se justifică, nu poate fi aplicată și, totodată, este costisitoare. Sigur că această modalitate de publicitate nu trebuie exclusă, însă ea trebuie lăsată la aprecierea executorului judecătoresc, în măsura în care acesta consideră că este oportună sau nu, în funcție de circumstanțele cauzei. De asemenea, se justifică abrogarea alin. 2 întrucât, în forma actuală a textului, măsura sechestrului, pentru a deveni opozabilă terților, trebuie dublată de o

			înscrisere într-unul din registrele de publicitate anterior menționate, lipsind, aşadar, de forță juridică actul executorului judecătoresc, act care prezintă caracteristicile unui act de autoritate publică.
32.	Art. 759. Locul licitației (2) În cazul când în localitate există târguri oficiale recunoscute și ținute în mod obișnuit cel puțin o dată pe săptămână, vânzarea vitelor se va face obligatoriu în acele târguri, în zilele și orele de târg, chiar dacă târgurile ar cădea în zilele nelucrătoare sau de sărbătoare legală, fără a fi necesară încuviințarea instanței de executare.	Art. 759. Alineatul 2 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 759. Locul licitației (2) În cazul când în localitate există târguri oficiale recunoscute și ținute în mod obișnuit cel puțin o dată pe săptămână, vânzarea animalelor se poate face în acele târguri, în zilele și orele de târg, chiar dacă târgurile ar cădea în zilele nelucrătoare sau de sărbătoare legală, fără a fi necesară încuviințarea instanței de executare.	Este necesară această modificare a textului legal, deoarece legiuitorul a impus ca vânzarea vitelor să se facă doar în târgurile oficiale, recunoscute, ceea ce împietăază procedura execuțională, întrucât prin procedura obișnuită acestea ar putea fi vândute mult mai ușor. Totodată, această procedură este mult mai costisitoare, putând exista situații ca în cazul în care vitele nu se vând la mai multe termene, cheltuielile de executare să depășească valoarea bunului însuși, în cuantumul cheltuielilor de executare fiind incluse și cheltuielile cu transportul animalului de la locul unde se află la târg și înapoi, cheltuielile cu hrana acestuia, cu paza animalului, etc.. În plus, modalitatea de vânzare în târguri nu trebuie exclusă, ci ea trebuie extinsă la toate categoriile de animale, nu numai la vite, însă apelarea la aceasta trebuie lăsată la aprecierea părților și a executorului judecătoresc, care vor aprecia, de la caz la caz, dacă este oportun sau nu să se apeleze

			la modalitatea menționată.
33.	Art. 761. Publicitatea vânzării (1) Executorul judecătoresc va întocmi anunțurile de vânzare, pe care le va afișa cu cel puțin 5 zile înainte de ținerea licitației la locul licitației, la sediul executorului judecătoresc, al primăriei de la locul vânzării bunurilor și al instanței de executare, precum și în alte locuri publice, unde conducătorii acestora au obligația creării condițiilor necesare afișării publicațiilor de vânzare, fără a impune taxe sau contraprestații. De asemenea, executorul judecătoresc va întocmi și publicații de vânzare pe care le va aduce la cunoștința publicului prin unul dintre ziarele locale sau, în lipsă, dintre cele de circulație națională, prin ziare, reviste sau alte publicații existente ce sunt destinate comercializării unor bunuri de natura celor scoase la vânzare, precum și pe pagini de internet deschise în același scop.	Art. 761. Alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 761. Publicitatea vânzării (1) Executorul judecătoresc va întocmi anunțurile de vânzare, pe care le va afișa cu cel puțin 5 zile înainte de ținerea licitației la locul licitației, la sediul executorului judecătoresc, al primăriei de la locul vânzării bunurilor și al instanței de executare, precum și în alte locuri publice, unde conducătorii acestora au obligația creării condițiilor necesare afișării publicațiilor de vânzare, fără a impune taxe sau contraprestații. De asemenea, executorul judecătoresc poate întocmi și publicații de vânzare pe care le va aduce la cunoștința publicului prin unul dintre ziarele locale sau, în lipsă, dintre cele de circulație națională, prin ziare, reviste sau alte publicații existente ce sunt destinate comercializării unor bunuri de natura celor scoase la vânzare, precum și pe pagini de internet deschise în același scop.	Teza a II-a a art. 761 se impune a fi modificată, întrucât conform art. 35 alin. 2 din Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările ulterioare, executorii judecătorești sunt obligați să efectueze publicitatea la nivel național a vânzării bunurilor mobile cu valoare mai mare de 2.000 de lei și a bunurilor imobile aflate în procedura de executare silită prin intermediul registrului electronic înființat și administrat de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, astfel că nu se mai justifică și obligativitatea publicării vânzării bunurilor în ziare locale sau de circulație națională. Sigur că această modalitate de publicitate nu trebuie exclusă, însă ea trebuie lăsată la aprecierea executorului judecătoresc, în măsura în care acesta apreciază că este oportună sau nu, în funcție de circumstanțele cauzei.
34.	Art. 781. Cererea de poprire. Competența (1) Poprirea se înființează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripția curții de apel unde își are domiciliul sau sediul debitorul ori terțul poprit. (2) În cazul popririi pe conturile unei persoane fizice sau juridice, competența	Alin. 1 și 2 ale art. 781 se modifică și vor avea următorul cuprins: Art. 781. Cererea de poprire. Competența (1) Poprirea se înființează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripția curții de apel unde își are domiciliul sau sediul	Se impune modificarea textului existent nejustificându-se ca în cazul înființării popririi să se stabilească o competență alternativă a executorului judecătoresc (în funcție de două criterii: domiciliul sau sediul debitorul ori domiciliul sau sediul terțul poprit), întrucât este de notorietate că, de regulă, toate instituțiile de credit au

aparține executorului judecătoresc al cărui birou se află în circumscripția curții de apel de la domiciliul sau sediul debitorului ori, după caz, de la sediul principal sau, după caz, de la sediile secundare ale instituției de credit unde debitorul și-a deschis contul. Dacă debitorul are mai multe conturi deschise, competența pentru înființarea popririi asupra tuturor conturilor aparține executorului judecătoresc de la oricare dintre locurile unde acestea au fost deschise.	debitorul. (2) În cazul popririi pe conturile unei persoane fizice sau juridice, competența aparține executorului judecătoresc al cărui birou se află în circumscripția curții de apel de la domiciliul sau sediul debitorului. Dacă debitorul are mai multe conturi deschise, competența pentru înființarea popririi asupra tuturor conturilor aparține executorului judecătoresc al cărui birou se află în circumscripția curții de apel de la domiciliul sau sediul debitorului.	sediile principale în capitala țării. Prin urmare, numai un număr redus de executori judecătorești ar avea competență la nivel național să deruleze executări silită în modalitatea popririi, în timp ce majoritatea celorlalți executori judecătorești nu vor fi investiți de creditor în temeiul acestor dispoziții legale, creându-se, astfel, o discriminare în rândul executorilor judecătorești. De remarcat este faptul că, în privința celorlalte modalități de executare silită (art. 651 NCPC), legiuitorul nu a reglementat o normă de competență alternativă a executorului judecătoresc, neexistând, așadar, nicio rațiune pentru care să se instituie o asemenea derogare în cazul popririi. De asemenea, se impune și modificarea alin. 2 pentru corelarea cu modificarea propusă la alin. 1. Având în vedere soluția propusă la alin. 1, în cazul în care debitorul are mai multe conturi deschise, competența pentru înființarea popririi asupra tuturor conturilor trebuie să aparțină, de asemenea, executorului judecătoresc al cărui birou se află în circumscripția curții de apel unde își are domiciliul sau sediul debitorului. În acest sens, este de notorietate faptul că instituțiile de credit, prin intermediul unor
--	---	--

			norme interne au dispus ca măsurile de executare prin poprire să se aducă la îndeplinire exclusiv de către persoana juridică mamă și nicidecum de către sediile secundare ale acestora, chiar dacă debitorul are deschis contul la respectivele sucursale.
35.	Art. 791. Efectele validării popririi (2) După validarea popririi, terțul poprit va proceda, după caz, la consemnarea sau plata prevăzută la art. 786, în limita sumei determinate expres în hotărârea de validare. În caz de nerespectare a acestor obligații, executarea silită se va face împotriva terțului poprit, pe baza hotărârii de validare, în limita sumei ce trebuia consemnată sau plătită.	Art. 791. Alineatul 2 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 791. Efectele validării popririi (2) După validarea popririi, terțul poprit va proceda, după caz, la consemnarea sau plata prevăzută la art. 786, în limita sumei determinate expres în hotărârea de validare. În caz de nerespectare a acestor obligații, executarea silită se va face împotriva terțului poprit, pe baza hotărârii de validare, în limita sumei ce trebuia consemnată sau plătită. În această din urmă situație, nu mai este nevoie de obținerea unei noi încheieri de încuviințare a executării silite.	Completarea textului se impune, întrucât, lipsa unei reglementări exprese în acest sens, poate da naștere unor interpretări diferite. Astfel, în situația obținerii unui titlu executoriu împotriva terțului poprit ca urmare a validării popririi, nu mai este necesară parcurgerea etapei de încuviințare a executării silite, întrucât prin efectul legii terțul poprit devine debitorul creditorului popritor, executorul judecătoresc putând trece direct la executarea silită a acestuia, în același dosar execuțional, efectul hotărârii de validare constând numai în schimbarea debitorului în cadrul aceleiași proceduri de executare silită deja încuviințată, ca urmare a atitudinii manifestată de terț pe parcursul procedurii. În plus, dacă în condițiile art. 665 alin. 4 teza finală C. pr. civ., încuviințarea executării silite se extinde și asupra titlurilor executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințată, cu atât mai mult încuviințarea executării silite trebuie să fie valabilă și pentru

			titlurile executorii emise de instanța de executare în cadrul aceleiași proceduri de executare silită încuviințată.
36.	Art. 792. Vânzarea bunurilor poprite Dacă poprirea a fost înființată asupra unor titluri de valoare sau asupra altor bunuri mobile corporale, executorul va proceda la valorificarea lor potrivit dispozițiilor prevăzute pentru urmărirea mobilă proprie-zisă, ținând seama și de reglementările speciale referitoare la aceste bunuri, precum și la eliberarea sau distribuirea sumelor obținute potrivit dispozițiilor art. 863 și următoarele.	Art. 792 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 792. Vânzarea bunurilor poprite Dacă poprirea a fost înființată asupra unor titluri de valoare sau asupra altor bunuri mobile corporale sau incorporale, executorul va proceda la valorificarea lor potrivit dispozițiilor prevăzute pentru urmărirea mobilă proprie-zisă, ținând seama și de reglementările speciale referitoare la aceste bunuri, precum și la eliberarea sau distribuirea sumelor obținute potrivit dispozițiilor art. 863 și următoarele.	Instituirea modalității popririi bunurilor mobile corporale în art. 780 alin. 1 teza a doua Cod procedură civilă reprezintă o noutate în domeniu, întrucât în vechea reglementare bunurile mobile corporale nu puteau fi poprite, ci doar sechestrate și vândute conform unei proceduri prestabilite, fiind extrem de utilă în unele situații (de exemplu, în cadrul contractelor de arendare). Cu toate acestea, legiuitorul nu a reglementat procedura de urmat în privința acestor bunuri indisponibilizate, nici atunci când a instituit obligațiile terțului poprit (art. 786) și nici atunci când a instituit regulile privind vânzarea bunurilor poprite (art. 792). Prin urmare, este absolut necesară completarea acestui text de lege pentru ca această modalitate de executare silită să aibă aplicabilitate practică.
37.	Art. 799. Oprirea urmăririi (3) Urmărirea veniturilor unui imobil nu va putea fi efectuată dacă există o urmărire imobiliară asupra aceluiași imobil.	Art. 799. Alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 799. Oprirea urmăririi (3) Urmărirea veniturilor unui imobil nu va putea fi efectuată dacă există o urmărire imobiliară asupra aceluiași imobil. În acest caz, urmărirea veniturilor se va suspenda până la încetarea urmăririi imobilului.	Deși legiuitorul nu a prevăzut în mod expres că urmărirea veniturilor generale ale imobilelor se suspendă până la încetarea urmăririi respectivului imobil, din interpretarea textului rezultă că aceasta a fost rațiunea reglementării. Prin urmare, pentru rigoare legislativă și în aplicarea art. 700 alin. 1 Cod procedură civilă se impune completarea textului în

			sensul reglementării în mod expres a incidenței măsurii suspendării urmăririi veniturilor generale ale imobilelor până la încetarea urmăririi respectivului imobil.
38.	Art. 801 Administratorul-sechestru (1) După încuviințarea urmăririi silite, la cererea creditorului sau, în lipsă, atunci când apreciază că este necesar, executorul judecătoresc va numi, prin încheiere, dată cu citarea în termen scurt a părților, un administrator-sechestru, pentru administrarea veniturilor imobilului.	Art. 801. Alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 801 (1) După încuviințarea urmăririi silite, executorul judecătoresc va numi, prin încheiere, dată cu citarea în termen scurt a părților, un administrator-sechestru, pentru administrarea veniturilor imobilului.	Modificarea acestui text de lege se impune, în primul rând pentru a fi pus în acord cu dispozițiile art. 805, iar în al doilea rând, pentru a se institui în mod neechivoc obligativitatea numirii unui administrator-sechestru, având în vedere că acesta trebuie să ia măsuri de conservare și de întreținere în bună stare a imobilului și de gestionare corectă a chirilor, arenzilor sau a altor venituri ale imobilului.
39.	Art. 811. Încetarea urmăririi Urmărirea veniturilor încetează: 1. prin renunțare la urmărire, făcută de toți creditorii urmăritori și intervenienți; 2. prin plata creanțelor acestora, inclusiv a dobânzilor și a cheltuielilor de judecată și de executare; 3. prin depunerea, cu afecțatiune specială, a sumelor pentru care s-a făcut urmărirea, în condițiile art. 720; 4. prin adjudecarea silită a imobilului; 5. prin trecerea unui termen de 5 ani de la înființarea ei, chiar dacă creditorul urmăritor nu a fost îndeștulat. Se exceptează cazul când se urmăresc veniturile unui uzufruct asupra unui imobil.	Art. 811 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 811. Încetarea urmăririi Urmărirea veniturilor încetează în cazurile prevăzute de art. 702, precum și prin adjudecarea silită a bunului imobil.	Este necesară modificarea art. 811, întrucât dispozițiile legale înscrise la pct. 1-3 sunt inutile, respectivele cazuri de încetare regăsindu-se în art. 702 Cod procedură civilă. Astfel: - cazul prevăzut la art. 811 pct. 1 se regăsește în art. 702 alin. 1 pct. 3 Cod procedură civilă; - cazul prevăzut la art. 811 pct. 2, se regăsește în art. 702 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă; - cazul prevăzut la art. 811 pct. 3, se regăsește în art. 702 alin. 1 pct. 5 Cod procedură civilă, desființarea sau anularea executării putând interveni și ca urmare a depunerii cu afecțatiune specială. Cazul de încetare de la art. 811 pct. 5 se impune a fi eliminat întrucât pot exista

			situații în care executarea silită a bunului ale cărui venituri se urmăresc să nu se finalizeze în termenul de 5 ani, iar în acest caz creditorul ar trebui să solicite încă o dată declanșarea executării silite, ceea ce nu se justifică în niciun fel. În plus, se ridică problema naturii juridice a termenului de 5 ani, precum și a rațiunii edictării lui, termen ce nu poate fi calificat nici ca termen de perimare, întrucât exclude culpa creditorului, cerință ce este de esența acestei instituții și nici ca un termen de prescripție, întrucât prescripția sancționează creditorul pentru lipsa de diligență în a solicita punerea în executare silită a titlului executoriu, ceea ce nu se justifică ca și argument în materia urmăririi veniturilor. Prin urmare, se justifică eliminarea acestui caz de încetare a urmăririi veniturilor bunurilor. Prin urmare, se impune reglementarea cazurilor de încetare a urmăririi veniturilor prin trimiterea la norma generală înscrisă în art. 702 C. pr. civ., precum și prin reglementarea unui singur caz special de încetare reprezentat de adjudecarea silită a bunului imobil ale cărui venituri se urmăresc.
40.	Art. 819. Înregistrarea cererii de urmărire. După înregistrarea cererii, executorul	Art. 819 se modifică și va avea următorul cuprins:	Dispoziția de excepție înscrisă în art. 819 care stabilește o derogare de la regula privind competența instanței de executare

judecătoresc va solicita de îndată instanței de executare în circumscripția căreia se află imobilul încuviințarea urmăririi lui silite, dispozițiile art. 664 și 665 aplicându-se în mod corespunzător.	Art. 819. Înregistrarea cererii de urmărire După înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita de îndată instanței de executare încuviințarea urmăririi silite, dispozițiile art. 664 și 665 aplicându-se în mod corespunzător.	în privința cererii de încuviințare a executării silite (art. 650) lipsește parțial de eficacitate dispoziția cuprinsă în art. 665 alin. 4 Cod procedură civilă în temeiul căreia încuviințarea executării silite permite creditorului să ceară executorului judecătoresc care a solicitat încuviințarea să recurgă, simultan sau succesiv, la toate modalitățile de executare prevăzute de lege în vederea realizării drepturilor sale, inclusiv a cheltuielilor de executare. Pe de altă parte, conferirea unei competențe speciale și exclusive instanței în a cărei rază teritorială se află bunul imobil supus urmăririi silite presupune cunoașterea de către creditor, cu anticipație, înainte de declanșarea urmăririi silite, a bunurilor imobile deținute de debitorul său, în condițiile în care, sub aspect practic, de cele mai multe ori este posibil să nu dețină asemenea informații și să fie în imposibilitate concretă de a le obține, această atribuție revenind executorului judecătoresc ulterior obținerii încuviințării executării silite, conform prevederilor art. 627 alin. 2 Cod procedură civilă. A pretinde, așadar, creditorului, să cunoască cu anticipație imobilul debitorului ce urmează a fi supus urmăririi silite și, implicit, locul situării acestuia în vederea determinării instanței de executare
---	---	--

	judecătoresc va solicita de îndată instanței de executare în circumscripția căreia se află imobilul încuviințarea urmăririi lui silite, dispozițiile art. 664 și 665 aplicându-se în mod corespunzător.	Art. 819. Înregistrarea cererii de urmărire După înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita de îndată instanței de executare încuviințarea urmăririi silite, dispozițiile art. 664 și 665 aplicându-se în mod corespunzător.	în privința cererii de încuviințare a executării silite (art. 650) lipsește parțial de eficacitate dispoziția cuprinsă în art. 665 alin. 4 Cod procedură civilă în temeiul căreia încuviințarea executării silite permite creditorului să ceară executorului judecătoresc care a solicitat încuviințarea să recurgă, simultan sau succesiv, la toate modalitățile de executare prevăzute de lege în vederea realizării drepturilor sale, inclusiv a cheltuielilor de executare. Pe de altă parte, conferirea unei competențe speciale și exclusive instanței în a cărei rază teritorială se află bunul imobil supus urmăririi silite presupune cunoașterea de către creditor, cu anticipație, înainte de declanșarea urmăririi silite, a bunurilor imobile deținute de debitorul său, în condițiile în care, sub aspect practic, de cele mai multe ori este posibil să nu dețină asemenea informații și să fie în imposibilitate concretă de a le obține, această atribuție revenind executorului judecătoresc ulterior obținerii încuviințării executării silite, conform prevederilor art. 627 alin. 2 Cod procedură civilă. A pretinde, așadar, creditorului, să cunoască cu anticipație imobilul debitorului ce urmează a fi supus urmăririi silite și, implicit, locul situării acestuia în vederea determinării instanței de executare
--	---	---	--

		competentă reprezintă o sarcină mult prea oneroasă pentru acesta, de natură a îngreuna considerabil procedura urmăririi silite imobiliare. Textele de principiu înscrise în art. 650 Cod procedură civilă privind competența instanței de executare, dar și în art. 651 Cod procedură civilă referitor la competența executorului judecătoresc răspund pe deplin exigențelor unei proceduri echitabile și rapide, deziderat urmărit prin dispozițiile noului Cod, însă înfrânt prin dispoziția de excepție adusă în materia urmăririi silite imobiliare. Niciun argument legat de apropierea sediului instanței de executare de locul situării imobilului supus executării silite nu poate fi reținut de vreme ce, în genere, atribuțiile instanței de executare în faza de urmărire silită nu presupun și o cercetare la fața locului, iar, în situațiile în care un asemenea demers s-ar impune pentru lămurirea cauzei, procedura reglementată de dispozițiile art. 345-347 Cod procedură civilă răspunde acestei necesități. Așadar, în cadrul urmăririi imobiliare nu este necesar a se face o derogare de la dispozițiile generale care reglementează încuviințarea urmăririi silite de către instanța de executare în sensul art. 650
--	--	---

			alin. 1 Cod procedură civilă, întrucât în cazul celorlalte modalități de executare silită indirectă și în cazul executării silite directe încuviințarea executării silite se face de către judecătoria în circumscripția căreia se află biroul executorului judecătoresc care face executarea. Nu sunt puține situațiile în care se urmăresc concomitent bunurile mobile și bunurile imobile ale debitorului, astfel că, în aceste cazuri, conform textului actual, încuviințarea urmăririi silite asupra bunurilor mobile și toate contestațiile și incidentele ivite în cursul urmăririi mobiliare se vor judeca de către judecătoria în circumscripția căreia se află biroul executorului judecătoresc care face executarea, în timp ce încuviințarea urmăririi silite asupra bunurilor imobile și toate contestațiile și incidentele ivite în cursul urmăririi imobiliare vor fi judecate de către judecătoria în circumscripția căreia se află imobilul, neexistând nicio rațiune pentru introducerea unei asemenea distincții. Prin urmare, se impune modificarea art. 819 în sensul propus.
41.	Art. 828. Procesul-verbal de situație (2) În cazul în care imobilul supus urmăririi nu este înscris în cartea funciară, executorul judecătoresc va solicita biroului de cadastru	Alin. 2 al art. 828 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 828. Procesul-verbal de situație	Nu se justifică în niciun fel ca imobilul care nu este înscris în cartea funciară să fie întabulat de către executorul judecătoresc, pe cheltuiala creditorului, în cadrul

	și publicitate imobiliară, în numele debitorului, deschiderea cărții funciare, în baza unei documentații cadastrale întocmite de o persoană autorizată și a titlurilor de proprietate obținute, când este cazul, în condițiile art. 659. Cheltuielile necesare vor fi avansate de creditor și vor fi imputate debitorului cu titlu de cheltuieli de executare silită, în condițiile art. 669.	(2) În cazul în care imobilul supus urmăririi nu este înscris în cartea funciară, executorul judecătoresc va putea urmări imobilul, urmând ca întabularea acestuia să se facă de către dobânditorul imobilului, după finalizarea procedurii de executare silită.	procedurii execuționale, deoarece acest demers nu conduce decât la prelungirea nejustificată a executării silită și la cheltuieli însemnate și nejustificate. De exemplu, va fi posibil ca, după ce s-a efectuat procedura de înscriere a imobilului în cartea funciară, cu consecința avansării unor cheltuieli considerabile de către creditor, bunul să nu poată fi vândut. Tot astfel, va fi posibil ca, în ipoteza în care executarea silită se anulează, debitorul care nu își execută obligațiile va rămâne cu procedura de întabulare a imobilului realizată pe cheltuiala creditorului. După finalizarea procedurii de executare silită, înscrierea imobilului în cartea funciară se va putea face de către dobânditorul acestuia, în condițiile dreptului comun.
42.	Art. 830. Administrarea imobilului urmărit (1) Pe data comunicării încheierii de încuviințare a executării, debitorul sau, după caz, terțul dobânditor este decăzut din dreptul de a efectua acte de administrare asupra imobilului urmărit. (2) Executorul judecătoresc va numi un administrator-sechestru care să asigure administrarea imobilului, încasarea veniturilor, efectuarea cheltuielilor necesare și apărarea în litigiile privitoare la acest bun. (3) Când debitorul însuși sau terțul	Art. 830 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 830. Administrarea imobilului urmărit (1) Executorul judecătoresc va putea numi un administrator-sechestru care să asigure administrarea imobilului, încasarea veniturilor, efectuarea cheltuielilor necesare și apărarea în litigiile privitoare la acest bun, dacă această măsură este necesară urmăririi silită. (2) În cazul numirii unui administrator-sechestru, debitorul sau, după caz, terțul	Acest text de lege se impune a fi reformulat întrucât în mod cu totul nejustificat s-a instituit decăderea automată a debitorului sau a terțului dobânditor din dreptul de a efectua acte de administrare asupra imobilului urmărit și numirea în mod obligatoriu a unui administrator-sechestru, pe data comunicării încheierii de încuviințare a executării. Dacă, de exemplu, ar fi urmărit un imobil în care multe dintre spații sunt închiriate și există numeroase litigii asupra acestora, atunci procedura de numire a

dobânditor este administratorul-sechestru al imobilului urmărit, executorul judecătoresc îi va preda imobilul cu acest titlu.	dobânditor este decăzut din dreptul de a efectua acte de administrare asupra imobilului urmărit. (3) Când debitorul însuși sau terțul dobânditor este administratorul-sechestru al imobilului urmărit, executorul judecătoresc îi va preda imobilul cu acest titlu.	unui administrator-sechestru este utilă, întrucât este necesar ca imobilul să fie administrat în mod corespunzător, iar veniturile să fie încasate în cele mai bune condiții. În cazul în care, însă, se urmărește un imobil care nu are niciun spațiu închiriat, fiind de regulă locuința debitorului, așa cum se întâmplă în marea majoritate a cazurilor întâlnite în practica execuțională, atunci nu este necesar ca debitorul să fie decăzut din dreptul de a efectua acte de administrare asupra imobilului și numit în mod obligatoriu un administrator-sechestru, în condițiile în care administrator-sechestru poate fi numit chiar debitorul sau terțul dobânditor (art. 830 alin. 3). Prin urmare, măsura numirii unui administrator-sechestru trebuie să fie lăsată la aprecierea executorului judecătoresc, în funcție de necesitatea concretă a acesteia. Menținerea textului actual nu ar determina decât îngreunarea procedurii execuționale. De exemplu, cum își va exercita în mod efectiv atribuțiile administratorul-sechestru în condițiile în care trebuie să achite primele de asigurare, impozitele și taxele locale aferente imobilului, iar debitorul nu avansează sumele de bani necesare? Care este sancțiunea în cazul în care debitorul plătește în continuare impozitele și taxele locale aferente imobilului și nu
--	--	---

			administratorul-sechestrului? De ce, în aceste cazuri, va trebui plătită remunerația administratorului-sechestrului? De ce e nevoie ca executorul judecătoresc să emită o nouă încheiere și apoi să se deplaseze la fața locului, să facă un inventar și să predea imobilul administratorului-sechestrului în condițiile în care imobilul respectiv nu produce niciun fel de venituri, iar debitorul locuiește în el?
43.	Art. 835. Evaluarea imobilului urmărit (1) Executorul judecătoresc va stabili de îndată, prin încheiere, valoarea de circulație a imobilului, raportată la prețul mediu de piață din localitatea respectivă, și o va comunica părților.	Art. 835. Alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 835. Evaluarea imobilului urmărit (1) Executorul judecătoresc va stabili prin procesul-verbal de situație, valoarea de circulație a imobilului, raportată la prețul mediu de piață din localitatea respectivă, care va fi comunicat părților.	Textul se impune a fi modificat întrucât evaluarea imobilului se poate face și prin procesul-verbal de situație, nefiind necesară emiterea unei încheieri separate care la rândul ei trebuie comunicată părților. În cazul urmăririi bunurilor mobile evaluarea acestora se face prin procesul-verbal de sechestrul, nefiind necesară emiterea unei încheieri în acest sens (art. 743 alin. 1 lit. b Cod procedură civilă). Emiterea unei încheieri privind evaluarea imobilului conduce la un formalism excesiv și generează cheltuieli suplimentare, precum și consum inutil de timp.
44.	Art. 837. Punerea în vânzare (1) În termen de 5 zile de la stabilirea prețului imobilului, executorul va fixa, prin încheiere definitivă, termenul pentru vânzarea imobilului, ce va fi adus la cunoștința publică prin publicații de vânzare.	Art. 837. Alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 837. Punerea în vânzare (1) Prin aceeași încheiere prin care s-a fixat prețului imobilului, executorul va fixa, termenul pentru vânzarea imobilului, ce va	Nu este necesar ca stabilirea prețului imobilului și punerea în vânzare să se facă prin două încheieri diferite la un interval de numai 5 zile, întrucât aceste operațiuni se pot face prin aceeași încheiere și, astfel, se elimină o parte din formalismul excesiv al procedurii și o reducere a cheltuielilor

		fi adus la cunoștința publică prin publicații de vânzare.	de executare.
45.	Art. 838. Publicitatea vânzării (4) Publicații în extras, cuprinzând mențiunile prevăzute la alin. (1) lit. a), c) și f)-m), se vor face, sub sancțiunea nulității, într-un ziar de circulație națională, dacă valoarea imobilului depășește suma de 250.000 lei, sau într-un ziar local, dacă nu trece peste această sumă. Publicația, în extras sau în întregul ei, va putea fi publicată și în ziare, reviste și alte publicații existente care sunt destinate vânzării unor imobile de natura celui scos la licitație, inclusiv pe pagini de internet deschise în același scop.	Art. 838. Alineatul 4 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 838. Publicitatea vânzării (4) Publicații în extras, cuprinzând mențiunile prevăzute la alin. (1) lit. a), c) și f)-m), se vor putea face într-un ziar de circulație națională sau într-un ziar local, precum și în reviste și alte publicații existente care sunt destinate vânzării unor imobile de natura celui scos la licitație, inclusiv pe pagini de internet deschise în același scop.	Textul art. 838 alin. 4 se impune a fi modificat întrucât conform art. 35 alin. 2 din Legea nr. 188/2000, executorii judecătorești sunt obligați să efectueze publicitatea la nivel național a vânzării bunurilor imobile aflate în procedura de executare silită prin intermediul registrului electronic înființat și administrat de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, astfel încât nu se mai justifică și obligativitatea publicării vânzării bunurilor în ziare locale sau de circulație națională, în funcție de valoarea imobilului. Sigur că această modalitate de publicitate nu trebuie exclusă, însă ea trebuie lăsată la aprecierea executorului judecătoresc, în măsura în care acesta apreciază că este oportună sau nu, în funcție de circumstanțele cauzei.
46.	Art. 840. Situația vânzătorului imobilului urmărit (4) Urmărirea silită a imobilului se suspendă la data la care vânzătorul imobilului urmărit depune la executorul judecătoresc dovada înregistrării în termen a contestației la executare prevăzute la alin. (3) sau, după caz, dovada comunicării către cumpărător, în același termen, a declarației unilaterale de rezoluțiune.	Alin. 2 al art. 828 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 840. Situația vânzătorului imobilului urmărit (4) Urmărirea silită a imobilului poate fi suspendată în cursul soluționării contestației la executare, cu condiția depunerii unei cauțiuni stabilită în conformitate cu dispozițiile art. 718 alin. 2.	Modificarea acestui alineat se impune în vederea eliminării caracterului obligatoriu al măsurii suspendării executării silite și înlocuirii cu caracterul facultativ al acesteia, scopul fiind acela de a nu se tergiversa soluționarea procedurii de executare, prin formularea unor cereri de către vânzătorul imobilului urmărit. De asemenea, se impune instituirea obligativității plății unei cauțiuni pentru a

			se dispune suspendarea, în scopul evitării măsurii de oprire a cursului urmăririi silită prin cereri formulate cu rea-credință, vexatorii ori dilatorii, cu consecința vătămării drepturilor creditorului. Instituirea obligativității plății unei cauțiuni se justifică și pe necesitatea de a descuraja formularea unor astfel de cereri, pe de o parte și de a da posibilitatea creditorului de a se îndeștula prin acoperirea eventualelor prejudicii cauzate prin acțiunea vânzătorului imobilului urmărit, pe de altă parte.
47.	Art. 842. Participanții la licitație (3) Solvabilitatea, capacitatea și interpunerea sunt lăsate la aprecierea sumară și imediată a executorului judecătoresc, care poate refuza făcând mențiune despre aceasta în procesul-verbal de licitație.	Art. 842. Alineatul 3 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 842. Participanții la licitație (3) Capacitatea și interpunerea sunt lăsate la aprecierea sumară și imediată a executorului judecătoresc, care poate refuza făcând mențiune despre aceasta în procesul-verbal de licitație.	Solvabilitatea trebuie înlăturată din text întrucât nu este o condiție pentru ca o persoană să poată participa la licitație, astfel încât textul trebuie pus în acord cu alin. 1 și 2 al aceluiași articol.
48.	Art. 852. Actul de adjudecare l) mențiunea că actul de adjudecare este supus contestației la executare în condițiile art. 854.	Art. 852. Litera l) se modifică și va avea următorul cuprins: l) mențiunea că actul de adjudecare este supus contestației la executare în condițiile art. 711 și urm..	Nu există nicio justificare pentru ca actul de adjudecare a imobilului să fie supus unei contestații la executare, al cărei regim juridic să fie derogatoriu de la dreptul comun, o asemenea reglementare nefăcând decât să îngreuneze procedura de executare silită în modalitatea urmăririi imobiliare.
49.	Art. 853. Predarea și comunicarea actului de adjudecare (1) Un exemplar de pe actul de adjudecare se	Art. 853 se modifică și va avea următorul cuprins:	Este absolut firesc ca după ce s-a achitat prețul sau avansul stabilit de părți și s-a întocmit actul de adjudecare acesta să fie

va preda adjudecatarului spre a-i servi ca titlu de proprietate, iar altul va fi comunicat din oficiu biroului de cadastru și publicitate imobiliară pentru înscrierea provizorie în cartea funciară a dreptului de proprietate al adjudecatarului, pe cheltuiala acestuia. (2) Dacă adjudecatarul va cere să fie numit administrator-sechestrul al imobilului adjudecat, executorul îl va numi și trimite în posesie în această calitate, prin încheiere, dată fără citarea părților, care nu este supusă niciunei căi de atac.	Art. 853. Predarea și comunicarea actului de adjudecare (1) Un exemplar de pe actul de adjudecare se va preda adjudecatarului spre a-i servi ca titlu de proprietate. (2) De asemenea, un exemplar de pe actul de adjudecare va fi comunicat din oficiu biroului de cadastru și publicitate imobiliară pentru înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate al adjudecatarului, pe cheltuiala acestuia.	întabulat în cartea funciară în favoarea adjudecatarului. Înscrierea provizorie a actului de adjudecare nu face decât blocheze sau chiar să facă inaplicabilă din punct de vedere practic urmărirea silită imobiliară. În condițiile reglementării procedurii de înscriere provizorie în cartea funciară a dreptului de proprietate al adjudecatarului, nicio persoană nu se va mai încumeta să cumpere la licitație publică un imobil și să plătească prețul aferent, mai ales atunci când acesta este unul considerabil, după care, în cel mai bun caz, să aștepte 30 de zile ca imobilul să fie întabulat în mod definitiv în cartea funciară ori dacă se formulează contestație la executare să aștepte finalizarea definitivă a procesului, care poate dura mult timp, urmând ca abia apoi să fie întabulat definitiv și pus în posesie cu imobilul dobândit la licitație cu mult timp în urmă. Soluția înscrierii provizorii aleasă de legiuitor a fost neinspirată, deoarece, în aceste condiții, orice debitor va contesta actul de adjudecare și practic îl va împiedica pe adjudecatar să beneficieze de imobilul cumpărat numai în scopul tergiversării urmăririi și finalizării procedurii de executare. Argumentele arătate în expunerea de motive a legii că s-a optat numai la o dobândire provizorie în
--	---	---

			folosul adjudecatarului, pentru a da posibilitatea debitorului, terțului dobânditor și oricărei alte persoane interesate de a ataca, pe cale de contestație la executare, actul de adjudecare, în cazul în care vânzarea le-ar fi prejudiciabilă nu sunt pertinente, întrucât, nu numai actul de adjudecare ci, în principiu, orice act încheiat de către executorul judecătoresc poate fi atacat pe calea contestației la executare, în condițiile art. 711 și următoarele din Codul de procedură civilă, astfel că, nu erau necesare aceste dispoziții legale, deoarece descurajează persoanele interesate să participe la cumpărarea imobilelor prin această modalitate de executare, având drept urmare imposibilitatea sau dificultatea în executarea titlului, cu toate consecințele care decurg de aici (depășirea termenului rezonabil, condamnarea statului român de către CEDO, etc.). Întrucât actul de adjudecare nu se mai înscrie provizoriu în cartea funciară, alin. 2 al art. 853 se impune a fi modificat deoarece nu își mai găsește utilitatea.
50.	Art. 854. Contestarea actului de adjudecare (1) În termen de o lună de la data înscrierii provizorii în cartea funciară, debitorul sau terțul dobânditor, creditorii urmăritori și orice	Art. 854 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 854. Contestarea actului de adjudecare (1) Contestarea actului de adjudecare se	Având în vedere că au fost eliminate dispozițiile privind înscrierea provizorie, contestarea actului de adjudecare se poate face conform normelor generale care reglementează contestația la executare,

	altă persoană interesată, după mențiunile cărților funciare, vor putea ataca actul de adjudecare pe cale de contestație la executare. Instanța de executare poate suspenda eliberarea sau, după caz, distribuirea sumelor rezultate din urmărirea silită a imobilului adjudecat. În cazul în care cererea de suspendare este formulată de debitor sau terțul dobânditor, acesta este obligat la plata cauțiunii în condițiile art. 718 alin. (2). (2) Dacă actul de adjudecare este anulat, executorul va continua urmărirea de la actul desființat și va solicita din oficiu ca înscrierea provizorie prevăzută la art. 853 alin. (1) să fie radiată. (3) Sumele consemnate se vor restitui adjudecatarului, iar calitatea acestuia de administrator-sechestru al imobilului urmărit încetează.	poate face în condițiile art. 711 și următoarele, care se aplică în mod corespunzător. (2) Dacă actul de adjudecare este anulat, executorul va continua urmărirea de la actul desființat și va solicita din oficiu ca înscrierea prevăzută la art. 853 alin. (2) să fie radiată. (3) Sumele consemnate se vor restitui adjudecatarului.	nefiind necesar a se stabili termene speciale de contestație și nicio procedură distinctă de soluționare a acesteia, normele generale care reglementează contestația la executare fiind îndestulătoare. Modificările alin. 2 și 3 sunt propuse pentru ca textele să fie puse în acord cu prevederile art. 853 astfel cum s-a propus a fi modificate acestea.
51.	Art. 855. Intabularea dreptului de proprietate și punerea în posesie a adjudecatarului (1) Dacă nu s-a făcut contestație în termenul prevăzut la art. 854 alin. (1) sau dacă aceasta a fost respinsă prin hotărâre definitivă, executorul judecătoresc va hotărî din oficiu, prin încheiere definitivă, ca dreptul de proprietate al adjudecatarului să fie intabulat în cartea funciară, chiar în cazul în care adjudecatar este însuși terțul dobânditor care avea deja dreptul înscris în cartea funciară. În	Denumirea marginală a art. 855 și alineatele 1-3 se modifică și vor avea următorul cuprins: Art. 855. Punerea în posesie a adjudecatarului (1) Dacă nu s-a făcut contestație în termenul prevăzut la art. 854 alin. (1) sau dacă aceasta a fost respinsă prin hotărâre definitivă, actul de adjudecare se definitivează. (2) Totodată, la cererea adjudecatarului,	Deoarece nu mai este necesară înscrierea provizorie a actului de adjudecare în cartea funciară pentru considerentele arătate mai sus, se impune modificarea denumirii marginale a art. 855, întrucât intabularea imobilului este reglementată de art. 853, textul art. 855 urmând să reglementeze doar punerea în posesie a adjudecatarului. Pentru considerentele expuse și pentru corelarea acestui text de lege cu art. 852, 853 și 854 se impune modificarea

	cazul în care dreptul dobândit de adjudecatar era înscris în mod provizoriu, nu se va dispune decât înscrierea provizorie. (2) Totodată, la cererea adjudecatarului, acesta va fi pus în posesia imobilului adjudecat de către executor, cu excepția cazului în care a fost pus anterior în posesie, potrivit art. 853 alin. (2). (3) În cazul în care imobilul a fost vândut cu plata prețului în rate, executorul judecătoresc va hotărî, prin aceeași încheiere, și înscrierea în cartea funciară a interdicției de înstrăinare și de grevare a imobilului până la plata integrală a prețului și a dobânzii corespunzătoare.	acesta va fi pus în posesia imobilului adjudecat de către executorul judecătoresc. (3) În cazul în care imobilul a fost vândut cu plata prețului în rate, executorul judecătoresc va comunica din oficiu biroului de cadastru și publicitate imobiliară un exemplar al actului de adjudecare pentru a se înscrie în cartea funciară interdicția de înstrăinare și grevare a imobilului până la plata integrală a prețului și a dobânzii corespunzătoare.	alineatului 1 în sensul propus. Eliminându-se numirea adjudecatarului în calitate de administrator-sechestru al imobilului adjudecat, la solicitarea sa acesta poate fi pus în posesia imobilului adjudecat. În situația stabilirii plății prețului în rate, este firesc ca executorul judecătoresc să comunice din oficiu biroului de cadastru și publicitate imobiliară un exemplar al actului de adjudecare pentru a fi înscrisă în cartea funciară interdicția de înstrăinare și grevare a imobilului până la plata integrală a prețului și a dobânzii corespunzătoare de către adjudecatar.
52.	Art. 872. Interdicția popririi (2) Se va putea înființa poprire numai asupra sumelor atribuite creditorilor sau debitorului prin procesul-verbal de distribuire.	Art. 872. Alineatul 2 se modifică și va avea următorul cuprins: „Art. 872. Interdicția popririi (2) Se va putea înființa poprire numai asupra sumelor atribuite creditorilor sau debitorului prin proiectul de distribuire.	Modificarea acestui text de lege este necesară deoarece distribuirea sumelor realizate prin executare silită nu se face printr-un proces-verbal de distribuire, ci printr-o încheiere, în prealabil întocmindu-se un proiect de distribuire, în condițiile art. 873 și urm., poprirea, în acest caz, putându-se face doar asupra sumelor atribuite creditorilor sau debitorului prin proiectul de distribuire.
53.	Art. 886. Sumele neridicate Sumele consemnate și neridicate în termen de 5 ani de la data comunicării încheierii prin care s-a aprobat distribuirea acestora se fac venit la bugetul local, dispozițiile art. 779	Art. 886 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 886. Sumele neridicate Sumele consemnate și neridicate în termen de 5 ani de la data comunicării încheierii prin	Legiuitorul nu a reglementat ce se întâmplă cu sumele eliberate și consemnate care nu sunt ridicate de către creditor o perioadă îndelungată de timp, ci doar cu sumele distribuite, astfel că sumele care fac

	aplicându-se în mod corespunzător.	care s-a aprobat eliberarea sau distribuirea acestora se fac venit la bugetul local, dispozițiile art. 779 aplicându-se în mod corespunzător.	obiectul eliberării și care nu sunt ridicate, au rămas în afara reglementării. Nu se impune ca legiuitorul să realizeze un regim juridic diferit între procedura de eliberare și cea de distribuire a sumelor obținute din urmărirea silită, întrucât nu sunt puține situațiile în care sumele eliberate și neridicate de către creditor sunt consemnate la dispoziția acestuia de către executorul judecătoresc.
54.	Art. 894. Imposibilitatea de predare Dacă, în termen de 30 de zile de la data deplasării executorului judecătoresc la locul de unde urma să fie ridicat bunul mobil, nu s-a efectuat predarea silită către creditor, executorul judecătoresc, la cererea acestuia din urmă, poate întocmi o încheiere prin care să constate imposibilitatea de predare. Dispozițiile art. 890 și 891 se aplică în mod corespunzător chiar și atunci când debitorul, ulterior împlinirii termenului de 30 de zile oferă predarea bunului către creditor.	Art. 894 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 894. Imposibilitatea de predare În caz de imposibilitate a predării silite a bunului mobil, dispozițiile art. 890 și 891 se aplică în mod corespunzător.	Textul este inutil întrucât o dispoziție asemănătoare se regăsește în art. 890 cu denumirea marginală „Imposibilitatea predării silite a bunului”. Conform acestui text de lege, în cazul în care predarea silită a unui bun a devenit imposibilă din cauza distrugerii, ascunderii sau deteriorării acestuia ori a altor asemenea împrejurări, executorul va consemna aceasta într-un proces-verbal, întocmit în condițiile art. 889 și, totodată, va dispune, prin încheiere, încetarea executării silite. Art. 890 se referă la imposibilitatea predării silite a bunului în cazul tuturor modalităților de executare silită directă, în timp ce art. 894 C. pr. civ., se referă doar la imposibilitatea de predare silită a bunurilor mobile. Nu este necesar un nou text de lege care să reglementeze aceeași situație, în condițiile în care există o normă generală care se aplică tuturor modalităților de executare silită directă.

			De asemenea, nu se impune ca în cazul art. 894, executorul judecătoresc să emită o încheiere prin care să constate imposibilitatea de predare, iar în situația celorlalte cazuri de imposibilitate de predare a bunurilor să se încheie un proces-verbal. Tot astfel, nu există nicio rațiune pentru ca, în cazul imposibilității de predare a bunurilor mobile, creditorul să fie obligat să aștepte un interval de 30 de zile, în timp ce, în celelalte cazuri de constatare a imposibilității de predare a bunurilor, acest lucru să poată fi constatat imediat. Se impune ca textul să fie modificat prin realizarea unei simple trimeri la prevederile art. 890 și 891.
55.	Art. 895. Termen de executare (1) Nicio evacuare din imobilele cu destinație de locuință nu poate fi făcută de la data de 1 decembrie și până la data de 1 martie a anului următor, decât dacă creditorul face dovada că, în sensul dispozițiilor legislației locative, el și familia sa nu au la dispoziție o locuință corespunzătoare ori că debitorul și familia sa au o altă locuință corespunzătoare în care s-ar putea muta de îndată. (2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul evacuării persoanelor care ocupă abuziv, pe	Art. 895 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 895. Termen de executare Predarea silită a bunurilor imobile poate fi făcută în orice perioadă a anului și indiferent de situația locativă a creditorului sau debitorului.	Această dispoziție legală nu se justifică, deoarece nu face decât să temporizeze executarea silită. Sunt situații în care părțile obțin un titlu executoriu după perioade îndelungate de timp în care s-au purtat procese lungi și complicate, pentru ca, în final, după ce creditorul a reușit să obțină un titlu executoriu, să nu poată intra în posesia imobilului dacă executarea urmează a fi făcută în perioada 1 decembrie - 1 martie a anului următor.

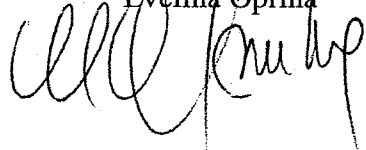
	căi de fapt, fără niciun titlu, o locuință și nici celor care au fost evacuați pentru că pun în pericol relațiile de conviețuire sau tulbură în mod grav liniștea publică.		Mai mult, în această perioadă, un debitor de rea-credință poate aduce imobilul într-o stare avansată de degradare. De asemenea, nu se justifică ca legiuitorul să recunoască debitorului o protecție socială care să greveze drepturile creditorului întrucât ar însemna o sarcină mult prea oneroasă pentru creditor și o dezechilibrare a drepturilor părților implicate în raportul juridic de drept execuțional. În plus, dispoziția menționată nu face decât să dea naștere la litigii care încarcă excesiv rolul instanțelor de judecată, știut fiind că executorul judecătoresc nu are competența de a aprecia asupra incidenței vreuneia din împrejurările menționate de text și care ar permite fie continuarea executării și în perioada din an avută în vedere de text, fie oprirea procedurii de executare în ipoteza nedovedirii circumstanțelor indicate în alin. 2.
56.	SECȚIUNEA 2, Capitolul IV, Titlul III din Cartea a V-a - Executarea hotărârilor judecătorești referitoare la minori	Denumirea Secțiunii a 2-a, Capitolul IV, Titlul III din Cartea a V-a se modifică și va avea următorul cuprins: SECȚIUNEA 2 - Executarea titlurilor executorii referitoare la minori	Această modificare este necesară întrucât nu numai hotărârile judecătorești referitoare la minori constituie titluri executorii, ci și alte înscrisuri. De exemplu, având în vedere că potrivit art. 375 alin. 2 din Codul civil divorțul prin acordul soților poate fi constatat de notarul public și în cazul în care există copii

			minori născuți din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați, dacă soții convin asupra tuturor aspectelor referitoare la numele de familie pe care să îl poarte după divorț, exercitarea autorității părintești de către ambii părinți, stabilirea locuinței copiilor după divorț, modalitatea de păstrare a legăturilor personale dintre părintele separat și fiecare dintre copii, precum și stabilirea contribuției părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a copiilor, actul întocmit de notarul public în astfel de cazuri constituie titlu executoriu prin raportare la prevederile art. 67 din Legea nr. 36/1995, republicată și art. 639 Cod procedură civilă.
57.	Art. 1.102. Instanța competentă (1) Hotărârile străine care nu sunt aduse la îndeplinire de bunăvoie de către cei obligați a le executa pot fi puse în executare pe teritoriul României, pe baza încuviințării date, la cererea persoanei interesate, de către tribunalul în circumscripția căruia urmează să se efectueze executarea.	Art. 1.102. Alineatul 1 se modifică și va avea următorul cuprins: Art. 1.102 (1) Hotărârile străine care nu sunt aduse la îndeplinire de bunăvoie de către cei obligați a le executa pot fi puse în executare pe teritoriul României, pe baza încuviințării date, la cererea persoanei interesate, de către tribunalul în circumscripția căruia se află domiciliul sau, după caz, sediul debitorului. În caz de imposibilitate de stabilire a tribunalului, competența aparține Tribunalului București.	Alegerea drept criteriu de determinare a instanței competente să soluționeze cererea de încuviințare a executării hotărârii străine drept loc de efectuare a urmăririi este greșită și fără aplicabilitate practică, întrucât, prin raportare la noua orientare procesual civilă cu referire la competența în materia executării silită, nu se mai poate reține drept un criteriu relevant locul efectuării executării, creditorul neputând fi ținut să anticipeze anterior sesizării organului de executare care va fi locul unde se va efectua executarea silită. Or, procedura de încuviințare a executării

		unei hotărâri străine pe teritoriul României constituie etapa de constituire a titlului executoriu, etapă ce se plasează în timp anterior sesizării executorului judecătoresc. Așadar, în condițiile în care procedura de constituire a titlului executoriu este anterioară declanșării executării silite, nu se poate solicita creditorului să cunoască cu anticipație care va fi locul executării, un atare demers presupunând implicit și efectuarea unor minime diligențe de către creditor în vederea identificării unor eventuale bunuri urmăribile ale debitorului. Soluția de rezolvare a aspectului de ordin practic menționat constă în modificarea dispoziției art. 1.102 alin. 1 Cod procedură civilă în sensul indicării unui alt criteriu de determinare a instanței competente să soluționeze cererea de încuviințare a executării hotărârii străine, spre exemplu, domiciliul/sediul debitorului, urmând ca, în caz de imposibilitate de stabilire a tribunalului, competența să revină în mod exclusiv Tribunalului București, prin analogie cu prevederile art. 1.098 alin. 2 Cod procedură civilă.
--	--	--

Conferențiar universitar dr., judecător

Evelina Oprina

Judecător, drd.,

Ioan Gârbuleț

